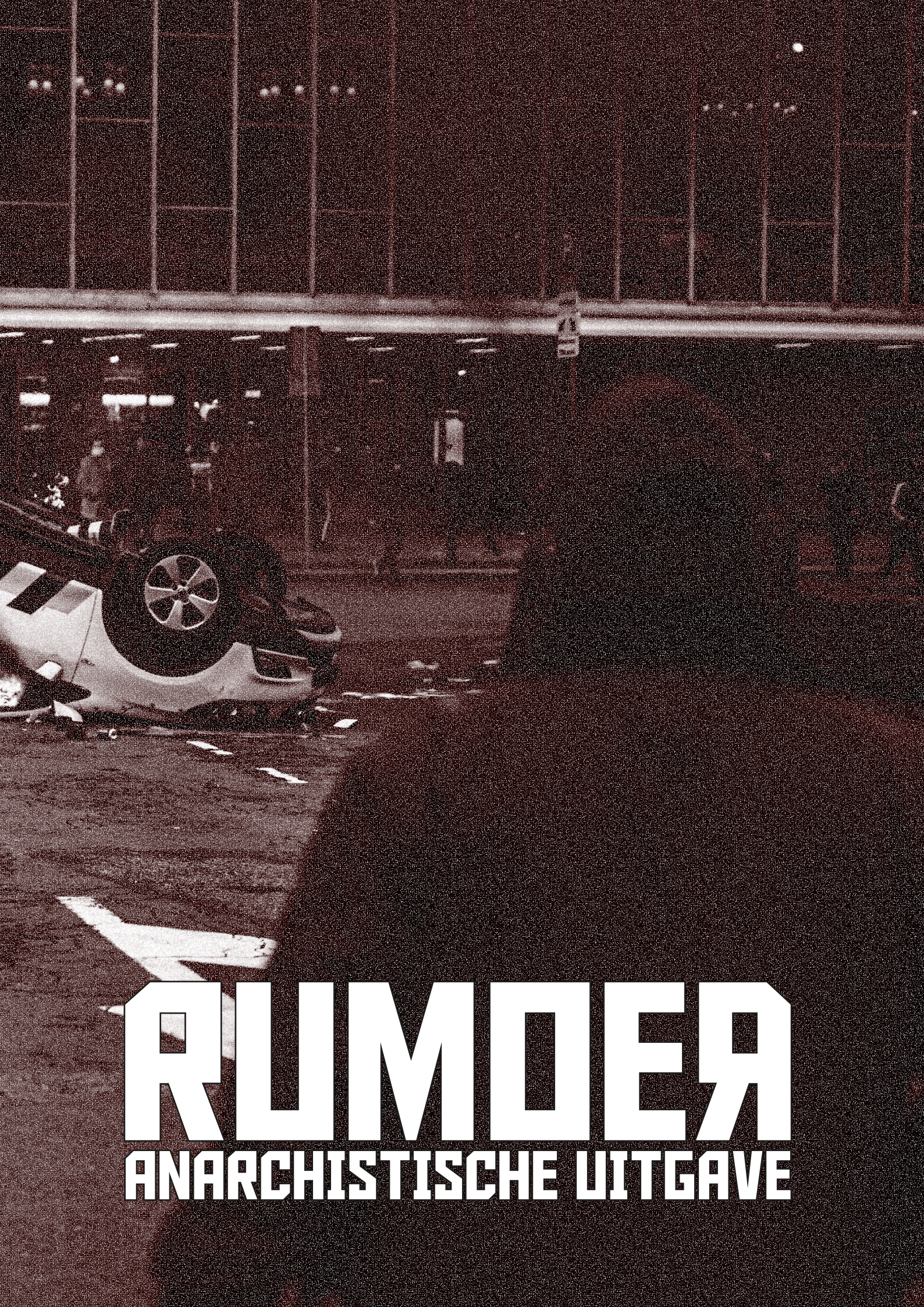

RUMOER

ANARCHISTISCHE UITGAVE

REDACTIONEEL

Hier zijn we weer met een publicatie vol gedachtes, reflecties, klachten, ideeën en nog wat meer woorden op papier. Op de een of andere manier zijn deze maanden niet echt gemakkelijke maanden, maar weet je wat, samen komen we er wel doorheen. We brengen je wat van onze gedachtes over de avondklokrellen van januari, en in de lijn daarmee zijn schrijfsels over 5G en over de corona reacties van mensen in onze omgeving.

We hebben ook besloten om wat punten met jullie te delen over accountability processen en misbruik, omdat dit een onderwerp is geweest in onze dichtbije omgeving. We kunnen niet ontkennen dat de wereld waarin we leven, de wereld van onderdrukking, geweld, macht en controle, ook onze relaties beïnvloedt. Het zijn moed en solidariteit die we willen gebruiken om dit monster te confronteren. Het is veel gemakkelijker om afstand te nemen van de vijand in uniform dan van de stomme delen in onszelf. Zonder wrijving geen glans, het zijn niet altijd gemakkelijke paden die ons naar de mooiste plekken brengen.

Er staat nog veel meer in deze Rumoer, lees verder en zie het allemaal. Laat ons weten wat jij ervan denkt, en deel deze publicatie met de mensen om je heen. We sturen knuffels en kracht naar al onze anarchistische vechters, liefdes, en boefjes over de hele wereld, tot snel op straat.

XXX

RUMOER

P.S. Wij denken dat het leuk en belangrijk is om dit tijdschrift gratis te verspreiden, in sociale ruimtes, per post en ook op straat. Jammer genoeg kost dat wel poen… Stuur ons een beetje of heel veel! Je kan bijdragen via:

BIC: INGBNL2A NL75
INGB 0004 2530 90 t.n.v. ITHAKA in Utrecht, met de omschrijving: 'Rumoer'

COLOFON

Rumoer. Anarchistische publicatie

Oplage Nederlands: 250
Oplage Engels: 250
Website: www.rumoer.noblogs.org
E-mail: rumoer@riseup.net

INHOUD

EEN MINUUT NA NEGENEN — 1
OVER DE AVONDKLOKRELLEN

A 5G-THING — 5

FRANKRIJK: ROOKSIGNALEN IN DE LENTE — 6
OVER BRANDENDE ZENDMASTEN

RUMOER OVER ACCOUNTABILITY PROCESSEN, EN DAT NIET ALLEEN — 7

CHILI: NIEUWS OVER ANARCHISTISCHE KAMERADEN MONICA CABALLERO EN FRANCISCO SOLAR — 13

WERELDWIJD NIEUWS VAN VER EN DICHTBIJ — 14

1 MEI — 21

UK: COMMUNIQUE VAN HET 325 COLLECTIEF — 22

IK WIL MEER DAN OVERLEVEN — 23
OVER CORONA, IDEEËN EN DE MENSEN OM ONS HEEN

EEN MINUUT NA NEGENEN
DISCUSSIE EN TIJDSLIJN OVER DE WILDE JANUARI NACHTEN

Het ingaan van de avondklok riep veel op in Nederland. Verspreid door heel het land braken er rellen uit, tegen de avondklok en tegen de smeris. Een aantal nachten lang komen mensen bijeen om hun ongenoegen te uiten, dingen in de fik te steken, te plunderen en vuurwerk en stenen naar de smeris te gooien. Er wordt hard in gegrepen door de politie en er volgen snelle en hoge straffen. Daarna dooft de onrust weer uit.
Dat deze maatregel zo veel mensen op de been kon brengen, verraste veel mensen. Het lijkt vaak allemaal zo beduusd in Nederland, alsof iedereen al lam geslagen is of toch maar met gebogen hoofd meeloopt in de maatschappij om te overleven in een redelijk comfortabele status quo.
Wij denken dat er meer aan de hand was dan gefrustreerde jongeren. Wij denken dat er een onderstroom van woede is over het systeem van macht en geld, wie meedoet en wie slechts mag toekijken in deze wereld… Dit was het moment om de rollen eens om te draaien.

Wij spraken met een aantal vrienden en kameraden over de avondklokrellen, omdat we voor meer chaos, rellen tegen de smeris en agitatie op straat zijn. Punten en ideeën die voortkwamen uit dit gesprek vindt je hieronder, samen met een (incomplete) tijdslijn van de aanloop tot de start van de repressie, op basis van de vele livestreams, sociale media en mainstream media-berichten.

DISCUSSIE

Waarom waren wij (of: anarchisten) niet meer betrokken bij de avondklokrellen?

Er waren anarchisten bij de rellen, maar in kleine mate, terwijl dit de grootste rellen tegen de smeris in Nederland sinds hele lange tijd waren.
Hoe toegankelijk waren de rellen? Vrijwel alle mobilisatie verliep via sociale media, in gigantische, openbare Telegram-groepen. In principe kon iedereen hierbij, maar dit bleek niet altijd zo te werken. Mensen die op geen enkele manier in buurt van sociale media of deze bubbels zitten, vonden het lastig uit te vinden wat waar en wanneer ging gebeuren.
Hadden call-outs sociale media kunnen ontsnappen, naar de mensen die deze anders niet te zien krijgen? De meningen verschillen over hoe reëel het nu nog is om sociale media niet te willen gebruiken voor bepaalde dingen wanneer het onrustig is buiten onze bubbel. De redenen hiervoor zijn dat sociale media extreem onveilig en geworteld zijn in de wereld, bedrijven en systemen die wij haten. Sociale media staan symbool voor apathie en leegheid van bestaan, controle en surveillance door staten en bedrijven, verregaande technologisering van onze levens, maar ze zijn ook ‘de belichaming’ van vervlakking van sociaal contact en verbinding tussen mensen.

Sociale media en telefoons

Toch waren sociale media heel belangrijk voor de avondklok rellen. We weten niet alleen welke gebeurtenissen er zijn aan de andere kant van de wereld, maar ook heel concreet waar het vanavond los zal gaan in onze eigen buurt. De mobilisatie, het constante contact over wat waar gebeurde, stoer doen over wat je deed en willen overtreffen wat je op filmpjes van andere mensen en steden hebt gezien. Daar tegenover staat natuurlijk het creëren van gigantische hoeveelheden bewijs. In de oproepen die rondgingen werd gezegd je telefoon “voor de veiligheid” op vliegtuigmodus te zetten. Mensen lieten zich tegelijkertijd graag filmen terwijl ze lijpe dingen deden. Dit claimen van de dingen die gedaan werden, was belangrijk voor de verspreiding en escalaties van rellen over het hele land (en zelfs een beetje daarbuiten.) Al deze beelden zijn helaas ook heel belangrijk voor de smeris…

Natuurlijk zou het veel veiliger zijn helemaal geen telefoon te hebben wanneer je gaat rellen. Is deze vraag, met deze mensen op straat (waar smartphones zo belangrijk en normaal zijn) alleen nog wel relevant? Zou het goed zijn geweest meer te proberen te informeren over het belang van geen telefoons en dragen van gezichtsbedekking? Live-streamen hoe je, zonder gezichtsbedekking, de kassa van de Jumbo meeneemt, is natuurlijk niet zo handig, en dit soort bewijs heeft ook aan fikse straffen bijgedragen.

(Hoe) zou het mogelijk zijn wat te veranderen in de aanwezigheid van telefoons in deze rellen? Of is het interessanter te kijken hoe we telefoons in ons voordeel zouden kunnen gebruiken? In principe is het door deze (openbaar toegankelijke) groepen publieke informatie wie wanneer waar iets gaat doen. Dit betekent niet alleen dat de rellen voor iedereen (die de informatie uit een smartphone weet te trekken) te vinden zijn, maar ook dat de smeris weinig moeite hoeft te doen om redelijk goed op de hoogte te zijn. Tijdens de avondklokrellen richtten zij ook heel veel aandacht op de plekken die uit deze groepen/oproepen kwamen. In Amsterdam Oost was een gigantische inzet op één kruispunt. Dit gaf alle ruimte voor de aanval op het smerisbureau om de hoek, waar nul politie was. Wanneer zij locaties “achterhalen” gaat daar heel veel capaciteit naar toe, die dan dus ergens anders niet is. Daar kunnen wij uiteraard ons voordeel mee doen.

///

Zou een voorstel voor een actie of aanval, zoals een berg met bakstenen of containers, tijdens de rellen worden opgepakt door de aanwezigen?

Zeker weten! Mensen weten hoe een rel werkt en wat ze moeten doen. Ook via sociale media krijgt iedereen een

duidelijk beeld van hoe een rel eruit kan of hoort te zien, als de benodigde materialen dan voor het grijpen liggen zullen ze gebruikt worden. Daar zouden wij dus wel iets in kunnen betekenen.
Het is wel belangrijk te bedenken dat “wij” misschien zouden opvallen in de groep. Bijvoorbeeld door ons uiterlijk, onze manier van praten… Hierdoor is er misschien wantrouwen. Het zou zeker mogelijk zijn iets te beginnen, maar anderen zouden het moeten overnemen voordat iedereen de boel zou vertrouwen.

///

De mogelijkheden voor deelname aan deze opstandige momenten zijn eindeloos. Er zijn zoveel creatieve dingen te bedenken! Wat als de stroomvoorzieningen het tijdens de rellen op bepaalde plekken hadden laten afweten en alles donker was geweest? Of als de jongerenwerkers systematisch lekke banden hadden gekregen en geremd zouden worden in hun ellendige rol? Wat als de communicatie tussen de hulpdiensten gesaboteerd waren toen de rellen al een paar dagen aan de gang waren en het duidelijk was dat de staat repressieve middelen inmiddels goed paraat had?
De macht heeft alle systemen en structuren die ze opgezet heeft dusdanig nodig dat hierdoor ook eindeloos veel zwakke plekken gecreëerd zijn. De groepen en chaos op straat geven ruimte om rebelse dingen te doen, en alle aanvallen op de staat en haar structuren kunnen bijdragen aan een rel of aan een moment van vrijheid, in intensiteit, duur, verbondenheid of perspectief.

///

Waarom hebben we dit niet of niet zo veel gedaan?

We weten eigenlijk helemaal niet hoeveel dit is gebeurd. Er zijn anarchisten bij de rellen geweest, we weten gewoon niet waar en met hoeveel, en ook niet wat ze deden natuurlijk. We weten wel zeker dat dit meer had kunnen gebeuren.

En belangrijk om te bedenken: Het onderlinge vertrouwen verschilde ook al erg per plek: Soms werden mensen al heel relaxed benaderd. Je herkent elkaar ook in de beweging, in de daad, in een blik…En zou het niet mooi zijn elkaar hierin ook juist meer te gaan vinden? Dat wantrouwen kan simpel opgelost worden door elkaar te leren kennen. Als wij een paar avonden achter elkaar gezien worden terwijl we leuke dingen doen op straat, zijn we geen vreemdelingen meer.

Wie waren er aan het rellen? En hoe beïnvloed dat onze affiniteit?

Er relden heel veel verschillende mensen met verschillende achtergronden, wat ook nog eens heel erg per stad verschilde (soms deden lokale hooligans actief mee, en soms namen ze smeris-rollen over.) We weten dat er op het Museumplein in Amsterdam zeker weten andere mensen waren dan in bijvoorbeeld Osdorp. Ben van de Kooi (al lang bekende neonazi) was veel aanwezig op het Museumplein. Dit was voor sommige mensen een duidelijke grens. Naast wie wil je wel en naast wie wil je niet staan.

We weten lang niet alle redenen die mensen hadden om de straat op te gaan, en voelen met lang niet iedereen dezelfde affiniteit. Van sommige groepen was het wel vrij duidelijk, met hashtags als “1312” en “#fuckdeavondklok” in de oproepen die rond gingen op sociale media, tegenover sommige mensen in Urk die vanuit religieuze overtuigingen dingen in de fik steken.

Een overweging/scheidingslijn voor het voelen van affiniteit, kan zijn in hoeverre de rellen tegen autoriteit (op zichzelf) zijn, of tegen specifieke maatregelen van de autoriteiten.
Op het Museumplein verzamelt zich later wekelijks een bonte verzameling van mensen die grotendeels vóór de staat zijn en rechtse partijen als de oplossing zien. Denk bijvoorbeeld aan de veteranen die een belangrijke rol in de protesten hebben gekregen, en de demonstranten die elkaar snitchen en aan de smeris overhandigen voor geweld tegen de smeris.

///

Hadden anarchisten meer aanwezig moeten zijn met woorden?

Flyers, muurkranten, oproepen… Om support en enthousiasme te delen, voorstellen te opperen of nieuwe ideeën te introduceren, om nog een context aan het gebeuren te geven. Zonder belerend te zijn of met de antwoorden te willen komen door te zeggen hoe en wat gedaan moet worden met bijvoorbeeld veiligheid. Het zou vet zijn dingen voor te stellen en te bespreken, over wat te doen wanneer we elkaar op straat ontmoeten. Het doel zou een bredere discussie zijn, en niet het opdringen van (onze) tactieken of ideeën. De hoe en het waarom, en wat te doen ná deze nachten. Hoe kunnen we deze vonken vast houden, en meer van dit soort onrust krijgen?

De mensen waren namelijk blij! De sfeer was goed, mensen hadden plezier. Rellen is leuk en inspirerend omdat het zo’n grote breuk met de normaal is. Tijdens een rel kun je je vrij voelen, en gesterkt in je zoektocht naar vrijheid met de mensen om je heen die op dat moment de dagelijkse realiteit willen stoppen en de keuze maken hem naar hun eigen hand te zetten. Dit zou vaker moeten gebeuren, en dan ook langer doorgaan.

Waarom stopten de (vreugdevolle) avondklokrellen weer? Een van de verschillende redenen: Repressie.

De avondklokrellen werden direct met harde repressie beantwoord. Met supersnel-recht werden direct auto's en bankrekeningen in beslag genomen. Er werden gigantische boetes en celstraffen opgelegd. Een aantal mensen die nog niet op de avonden zelf gepakt werden, waren op televisie, reclamezuilen en bushokjes te zien. Het was duidelijk dat er zowel een strafrechtelijk als een mediaplan klaar lag. De staat ging voor de publiekelijke schandpaal, de verschrikkelijke daders werden "genamed and shamed"-, terwijl er tegelijkertijd veel aandacht en steun voor de zielige slachtoffers was. (Dit uiteraard volledig door de goed werkende dader-slachtoffer retoriek van de staat. Waar is die wijdverspreide verontwaardiging van het publiek wanneer het dagelijkse uitbuiting en onderdrukking betreft? Stelletje hypocrieten.)

Het is niet ongewoon dat er geen gigantisch begrip is voor rellen, maar met corona is dat nog minder. De retoriek van de staat die iemands aanwezigheid op een demonstratie verbindt met het doodgaan van iemands oma, lijkt breed te geaccepteerd te worden*. Alles in de naam van verantwoordelijkheid en valse, fictieve en zogenaamde solidariteit. Wij, de verantwoordelijken, zijn de goodguys, jullie het gepeupel en de wappies.

* Dit gebeurde ook heel veel binnen "onze" scene, maar daar hebben we in het laatste artikel (*Ik wil meer dan overleven,* pagina 23*)* over geschreven.

Een ander kantelpunt in de rellen was de inzet van "buurtvaders" en jongerenwerkers, mensen gerespecteerd in de wijk, die er in verschillende steden op uit gestuurd werden om met de rellende jongeren te praten en ze tot bedaren te brengen. Dit overnemen van smeris-taken werd vervolgens beloond met speldjes van de gemeente en media-aandacht. De tegenaanval was compleet.
Daarnaast maakte het ook nog uit dat deze mensen uit de buurt minder directe haat opriepen dan de smeris, waardoor er beter naar ze geluisterd werd, ondanks dat ze nu in principe precies hetzelfde deden.
Naast deze wortel was de stok er natuurlijk ook: Meerdere mensen, waarvan verwacht werd dat ze hier niet naar zouden luisteren, werden van te voren thuis opgezocht door de politie. De (grove) repressie van de smeris gebeurde meer achter de schermen, door mensen in hun huis te laten weten dat ze in de gaten werden gehouden en ze te bedreigen met zware straffen wanneer ze smeris niet zouden gehoorzamen.

///

Was er een druppel die de emmer deed overlopen en de rellen startte?

Met corona zijn er heel veel repressieve maatregelen opgelegd. De heftigste reacties hierop, waren op maatregelen die ons de straat afnamen. Deze maatregelen, waaronder natuurlijk de avondklok, zijn ook het heftigst, het meest als een gevangenis. Alles is al dicht en verboden, en alles dat dan rest is dus ook de straat. Die konden ze ons, op z'n minst voor een paar dagen, niet afnemen. Hopelijk houden de woede en goede herinneringen aan de wilde januariavonden een vuurtje warm in alle betrokken raddraaiers. Laten we blijven praten, bevragen en experimenteren. Wat voor vonkjes zijn er nodig de boel weer flink te laten oplaaien in dit vaak zo beduusde land en ver daarbuiten?

TIJDSLIJN

Al ver voor het ingaan van de avondklok was het onrustig in Nederland. Afgelopen zomer waren er wat korte, spontane opstootjes en rellen. Ook in veel andere landen sloeg de vlam in de pan na het ingaan van de avondklok: België, Libanon, Canada etc.

Woensdag 30 december
Hoogersmilde - In een dorp in Drenthe worden 's nachts een caravan en sloopauto in de fik gestoken. Wanneer twee mensen gearresteerd worden, slaat de vlam in de pan. Er wordt met flessen en vuurwerk gegooid, en er wordt met een vuurwerkpistool (een soort alarmpistool waarmee je vuurwerk kan afschieten) op de smeris geschoten, waardoor de arrestanten gedearresteerd kunnen worden en de smeris zich terugtrekt. Uiteindelijk wordt de ME in gezet.

Zondag 17 januari
Amsterdam - Er wordt al een tijdje elke zondag door een bonte verzameling mensen (waaronder corona-ontkenners en extreemrechts) tegen de corona maatregelen gedemonstreerd. Op 17 januari wordt de demo van de groep 'Nederland in verzet, weg met dit kabinet' naar het Westerpark verplaatst, met een maximum van 500 mensen. De demonstratie op het Museumplein is verboden, maar dat weerhoudt mensen er niet van te komen. De ME staat al voor aanvang van de demo klaar en de groep wordt met waterwerpers en wapenstokken uit elkaar gehaald, waarbij er flink geknokt wordt.

Zaterdag 23 januari: Om 21.00 uur start de avondklok
Urk - Op sociale media werd opgeroepen om om 20.45 uur naar de haven te komen voor een demonstratie tegen de avondklok. Hier komt een grote groep jongeren op af. De smeris wordt bekogeld met vuurwerk en stenen, en hun auto's worden vernield. Ook wordt er een corona teststraat in de fik gestoken.
Begin december was het ook al een paar weken onrustig in Urk: Jongeren stichten branden, plegen vernielingen en bestoken hulpverleners en agenten met zwaar vuurwerk, stenen en flessen. Wanneer er met molotovcocktails wordt gegooid kondigt de burgemeester een noodbevel af.
Stein - Vanaf 19.00 uur verzamelen mensen zich in het centrum van het dorp, waar er gedronken werd en muziek werd gedraaid. Rond 21.00 uur was de groep tot ongeveer 100 mensen gegroeid. Zij weigerden te vertrekken. Er werd met vuurwerk gegooid, en na de inzet van de ME verspreidde de groep zich in kleine groepjes voor een kat en muis spel met de agenten. 14 jongeren worden die avond opgepakt, één agent raakt gewond.

Zondag 24 januari
Amsterdam - Het Museumplein is vanaf 11.00 uur 'veiligheidsrisicogebied' vanwege de geplande anticorona/anti lockdown demonstratie. Desondanks verzamelen er toch rond de 1500 demonstranten. Al voor aanvang van de demonstratie wordt preventief gefouilleerd in de omgeving (toegestaan door het veiligheidsrisicogebied) waarbij al vijf mensen gearresteerd worden voor het dragen van messen, drugs of illegaal vuurwerk. De betogers zijn een wilde verzameling van mensen (veel van buiten Amsterdam), met onder andere bekende gezichten van Viruswaarheid, Nederland in Verzet en Voorpost.
Rond 14.00 uur wordt iedereen door tekstkarren, luidsprekers en een drone geboden het Museumplein te verlaten. Wanneer dit niet gebeurt, wordt het plein door de ME schoongeveegd. Daarbij worden honden, politie te paard en een waterkanon ingezet, waarbij er flink wat geweld is. De onrust gaat nog tot het begin van de avond in de omliggende straten door. Er wordt heel veel gefilmd en gelivestreamd, wat de politie ontzettend helpt natuurlijk. Er worden veel mensen gearresteerd, en binnen 48 uur worden de eerste beelden van nog niet gearresteerde verdachten getoond op Opsporing Verzocht.
Eindhoven - Ook de binnenstad van Eindhoven is vanaf 11.00 uur 'veiligheidsrisicogebied' vanwege de geplande demonstraties. Daarnaast wordt het treinverkeer van en naar Eindhoven stilgelegd.

Er trekt een grote groep jongeren door het centrum met vuurwerk, zij richten vernielingen aan. Er wordt een waterkanon ingezet om de groep (rond de 200 mensen) uit elkaar te drijven. Demonstranten gooien met stenen, golfballen en naar verluidt ook messen naar de politie. Er wordt geslagen met krukken en stokken.
Na een charge van de ME en tientallen arrestaties is het plein leeg. Kleinere groepjes rellen door. Er wordt traangas ingezet nadat een waterkanon een lekke band krijgt.
De groep trekt naar het station, waar de camera's vernielt worden. Hierdoor heeft de politie minder overzicht. Een Jumbo wordt geplunderd en er gaan wat auto's in de fik (o.a. een van spoorbeheerder Pro-Rail.) Geldcassettes worden op straat kapot gegooid en het geld verdwijnt in de zakken van de mensen op straat.
Stein - Na de rellen van de avond ervoor, wordt een noodverordening afgekondigd tot en met 1 februari, waardoor o.a. preventief fouilleren mogelijk wordt. De politie wordt ondersteund door de koninklijke marechaussee.
Den Haag - Het is onrustig in Haagse Schilderswijk. Na oproep op sociale media tot een demonstratie verzamelen veel mensen op straat. Er gaat een scooter in de fik op de trambaan, waarna de smeris de straat af sluit. Een motoragent moet vluchten voor een groep jongeren.
Tilburg - Na een oproep op sociale media voor een demonstratie om 20.30 uur, verzamelen zich veel mensen. Er wordt vuurwerk afgestoken en er worden diverse verkeersborden en een lantaarnpaal uit de grond gereden. De rellen houden heel lang aan en het busverkeer in Tilburg wordt stilgelegd.
Venlo - Jongeren breken de stoep open om met straatstenen te gooien. De ruiten van meerdere winkels worden aan diggelen geslagen en de weg is bezaaid met kapotte meubelstukken. Het treinverkeer mijdt Venlo.
Roermond - Wanneer de ME klaar is in Venlo rijdt deze door naar Roermond, waar een winkelcentrum, geldautomaat en camera gesloopt worden door een relatief kleine groep. (De smeris heeft 17 verdachten.) Wanneer de groep doortrekt, moet de opgestelde smeris vluchten voor de relschoppers. Net als in Stein wordt de politie ondersteund door de koninklijke marechaussee.
Helmond - Om 21:00 uur ook een kleine demonstratie in Helmond: Op Snapchat wordt eerder op de avond opgeroepen om te demonstreren tegen de avondklok, waar zo'n 50 jongeren op afkomen. Ook hier wordt met vuurwerk en stenen naar de politie gegooid. De ME wordt ingezet.
Urk - De beveiliger van een NOS-ploeg wordt in Urk in zijn gezicht gespoten met pepperspray. De NOS-ploeg was in Urk voor opnames van de uitgebrande GGD-tent, toen ze belaagd werden door twee jongens op een scooter en tientallen omstanders.
Ook in **Breda, Oosterhout, Arnhem, Apeldoorn, Almelo** en **Enschede** is het 's avonds onrustig. Vrijwel alle demonstraties starten naar aanleiding van oproepen op sociale media.

Maandag 25 januari
Den Bosch - Tientallen in het zwart geklede jongeren dringen een supermarkt en elektronicawinkel binnen. Op beelden is te zien dat een auto in brand vliegt. Er werd met stenen gegooid naar de politie en er waren relschoppers op het spoor, waarna het treinverkeer tussen Den Bosch en Vught op last van de politie werd gestaakt.
Amsterdam - Jongeren komen samen bij een kruispunt in Oost. Een politiebus wordt aangevallen in Amsterdam, en de rellen en onrust in de omgeving van de Molukkenstraat houden een tijdje aan.
Rotterdam - Op sociale media wordt opgeroepen kat en muis te komen spelen met de politie. Ook is duidelijk dat Eindhoven overtroffen kan (en moet) worden.
Er wordt gesloopt, brandjes gesticht en met stenen naar de smeris gegooid. De ruiten van het politiebureau aan de Groene Hilledijk worden stuk geslagen. Een supermarkt en drogisterij worden geplunderd, er worden zeker vijftig mensen opgepakt en er wordt een waarschuwingsschot gelost.
Den Haag - Na de brandstichting, ontploffingen en vernielingen van de vorige avond, lopen er (op aandringen van en in samenwerking met de smeris) ongeveer 25 "buurtvaders" en jongerenwerkers rond in de Schilderswijk om nieuwe rellen te voorkomen. De politie wordt desondanks aangevallen met stenen en vuurwerk.
Haarlem - Ook in Haarlem wordt de smeris aangevallen. Er wordt traangas ingezet. Een persfotograaf kreeg van dichtbij een steen tegen zijn achterhoofd gegooid.
Tilburg - Alles in de fik! Raddraaiers staken vuurwerk af, auto's vlogen in brand en ook bushokjes moesten het ontgelden.
Geleen - De ME probeerde een groep van zo'n 150 rellende jongeren, die met vuurwerk gooiden, uit elkaar te drijven. Er zijn twaalf mensen aangehouden, onder wie enkele minderjarigen.
Breda - In Breda worden drie mensen naar aanleiding van hun activiteiten op sociale media voor de demonstraties aangehouden voor opruiing. De politie waarschuwt ook dat sociale media deze avond bekeken wordt, en opruiers later nog gepakt kunnen worden.
Voor (o.a.) **Helmond, Almelo, Veenendaal** en **Zwolle** geldt ongeveer hetzelfde. Het is onrustig, er wordt vuurwerk naar agenten gegooid en de ME wordt ingezet.

Dinsdag 26 januari
In o.a. **Rotterdam, Den Bosch, Haarlem, Leiden, Eindhoven, Maastricht, Echt-Susteren, Beek** en **Capelle aan den IJssel** is een noodverordening van kracht. De politie heeft een extra snitch lijn over mogelijke rellen opgezet, omdat ze de tips via alle kanalen niet meer bij kunnen houden. Een aantal mensen die aanwezig waren op de rellen in de avonden ervoor en verdachten van opruiing zijn overdag of de dagen ervoor al opgepakt en kunnen deze avond dus niets doen. Winkeliers verspreid door het land hebben hun ramen en deuren dichtgetimmerd om plunderingen te voorkomen. Ouders worden opgeroepen hun kinderen thuis te houden.
De politie is steeds beter voorbereid op rellen en zoekt uit of het mogelijk is om hulp van Duitse en Belgische ME te krijgen als er de komende dagen weer rellen uitbreken.
Amsterdam - Verschillende kantoren (waaronder die van de ING en ABN Amro) sluiten uit voorzorg eerder hun deuren. In verschillende wijken zijn buurtbewoners aanwezig om de smeris te helpen door op de jongeren in te praten.
Dit werkt veel, maar niet in Osdorp. Enkele honderden jongeren rennen heen en weer, gooien stenen naar winkels en politie en laten vuurwerkbommen ontploffen. Er is heel veel ME aanwezig en er wordt doelgericht gearresteerd door arrestatieteams. Kort na het ingaan van de avondklok gaat de groep uiteen.
Rotterdam - Het is deze avond weer onrustig in Rotterdam. Er worden 81 mensen opgepakt rond confrontaties met de politie, de meeste arrestanten zijn onder de 25.
Ook in onder andere **Hilversum** en **Den Bosch** braken rellen uit.

27, 28 en 29 januari: Repressie
De start van het snelrecht: verschillende zaken vanuit het hele land komen voor en er vallen (voor Nederland) hoge straffen.
Twee maanden celstraf voor het gooien van een steen naar een politiebus, vier maanden celstraf, waarvan twee maanden voorwaardelijk, voor opruiing n.a.v. een oproep te gaan demonstreren.
In meerdere steden worden mensen opgepakt voor wat ze gedaan zouden hebben tijdens de rellen of wat ze op sociale media hebben gezegd. De smeris deelde foto's van gezochte demonstranten van het Museumplein, waarna heel veel gesnitcht wordt en mensen zichzelf aangeven.
Verder blijft het rustig. In Rotterdam worden 25 mensen opgepakt, veel al voor het ingaan van de avondklok.
Het OM legt beslag op bankrekeningen, auto's en loon voor deelname aan de rellen. De snelrechtzittingen gaan door en er worden weer door heel het land mensen opgepakt voor wat ze gezegd of gedeeld hebben op sociale media.
In Rotterdam krijgt iemand in een snelrechtzetting vier weken celstraf voor het stelen van een zakje snoep, viltstiften en een pet uit een Zeeman-winkel die maandag geplunderd werd tijdens de rellen. Volgens de rechter betrof het geen gewone diefstal. "U droeg bij aan het geheel. Dan past ook een veel hogere straf"

Zondag 31 januari
Er zijn demonstraties in **Amsterdam** en **Apeldoorn**. Het Museumplein wordt direct schoongeveegd door ME, 30 aanhoudingen op nabijgelegen plein. Het waterkanon wordt kort ingezet.In Apeldoorn worden 4 mensen aangehouden, de rest vertrekt.

Zaterdag 6 februari
De politiebond meldt dat agenten na de avondklokrellen steeds vaker thuis worden opgewacht door relschoppers. De incidenten verschillen

heel erg (van aanwezig zijn voor iemands voordeur tot vuurwerk tegen huizen gooien of smerissen opwachten bij de supermarkt) De adressen worden via sociale media gedeeld.

Maandag 22 februari
Op verschillende plekken in **Rotterdam** komen schermen waarop gigantische foto's van de deelnemers aan de rellen van 25 januari te zien zijn. Er werden eerder al foto's getoond in Opsporing Verzocht, maar nu dus ook in supermarkten en op metershoge reclamezuilen.

Maart
De zittingen gaan gestaag door. Er wordt veel celstraf opgelegd, naast boetes, af en toe een taakstraf, en zelden een vrijspraak of seponering. Een 17-jarige jongen uit Eindhoven moet 10.000 euro schadevergoeding betalen voor het plunderen van een supermarkt. Hij krijgt ook nog een taakstraf van 70 uur en een voorwaardelijke celstraf. Iemand anders krijgt acht maanden (onvoorwaardelijk) voor plunderen en geweld tegen de smeris.
Op 18 maart zegt de smeris 258 verdachten te hebben aangehouden voor "de ernstigste rellen sinds de krakersrellen in de jaren '80". Een deel van die 258 is dan al weer vrij, en een deel zit nog vast. Er zijn op dit moment net zoveel mensen veroordeeld voor opruiing als voor openlijke geweldpleging. Verder zijn de aanklachten verzet tegen de politie, diefstal en vernieling.

A 5G-THING!

Vorige lente zag Nederland een explosie aan aanvallen tegen 5G zendmasten (en andere infrastructuren), tegelijk met een zelfde soort sabotages in Frankrijk en Engeland. Veel van de Nederlandse media en discussies eromheen probeerden deze aanvallen te linken aan de verschillende complottheorieën gegrond in bizarre ideeen rondom de vormen van globale macht. Maar verder klonk er geen enkel geluid uit andere hoeken in Nederland. Je zou denken dat er net zoveel redenen zijn om 5G technologieën aan te vallen als er aanvallen tegen haar infrastructuren zijn… wat zou zoveel mensen kunnen aanzetten tot actie, en belangrijker, waarom zouden we hierin geïnteresseerd zijn?

In haar meest simpele vorm is 5G een sneller internet dat snellere downloads en sterkere verbinding faciliteert, maar onder deze eenvoud schuilt een complex plan voor een belangrijke technologische vooruitgang die grote veranderingen teweeg zal brengen in alle aspecten van ons leven – hoe we werken, onze huizen onderhouden, hoe we met elkaar communiceren, hoe we ons verplaatsen. De manier waarop 5G de wereld in is gebracht doet het lijken op een kleine, verwaarloosbare bijwerking van al bestaande technologieën, maar het is veel meer dan dat. De wereld die wordt voorgesteld is iets waar we niet stilletjes aan voorbij willen gaan terwijl onze aandacht elders is, afgeleid door de laatste streaming-mogelijkheden of mediahype. Om deze technieken en methodes van verfijning en vooruitgang in een wereld van overheersing en onderdrukking beter te begrijpen, om onszelf beter te wapenen in de strijd ertegen moeten we er meer over komen te weten. De tekst hieronder geeft een beeld van de wereld die we tegenmoet gaan en alle aspecten van het leven die we riskeren kwijt te raken, met de verspreiding van 5G.

WAAROM WE TEGEN 5G ZIJN

Omdat 5G allereerst een middel is om het functioneren van deze wereld, gebaseerd op de onderdrukking van anderen, te versnellen en zodoende ook gebaseerd is op oorlog, financiële uitbuiting, sociale controle… en zoveel andere gekte die we verwerpen.

Omdat de smart city vol met camera's, waarin elk onderdeel van ons leven gemeten, uitgepluisd, geanalyseerd, door algoritmen geregeerd wordt, nergens zo op lijkt als op een cybernetische gevangenis. Een gesloten, artificiële stad, bewoond door post-lobotomie gevangenen waar alles van is afgenomen, inclusief het verlangen te ontsnappen.

Omdat artificiële intelligentie de macht de mogelijkheid biedt om iedere manifestatie van realiteit te rationaliseren, en in een voorbereid traject niet alleen ons gedrag te sturen, maar ook onze ideeën, gevoelens, en verlangens.

Omdat 5G de droom is van de moderne machten. In een systeem dat steeds instabieler wordt, gevoelig voor crises en allerlei soorten revoltes die het soms even doen wankelen, heeft het behoud van orde en de veiligheid van de staat een meer volledig heerschap nodig over het onbekende dat vrijheid is.

Omdat technologie een essentieel onderdeel geworden is in het bepalen van de evolutie van de maatschappij: het is de onontkoombare infrastructuur die de wereld van macht produceert en reproduceert, de wereld waarin we moeten leven zonder enige mogelijkheid te hebben hem naargelang onze eigen behoeften en verlangens vorm te geven.

Omdat we aan deze fundamentele realiteit niet kunnen ontkomen: technologie heeft de vernietiging van ecosystemen nodig, en vernietigt hierin ook de laatste overschotten van de natuur. Door hunkering naar materialen, elektriciteit, en zeldzame mineralen waar ze niet zonder kan bestaan, zorgt de technologie voor de onbegrensde vernietiging van de natuur en (menselijke) gezondheid.

Omdat we weten dat de wereld op het randje van de afgrond aan het balanceren is. En zodra ieder perspectief van revolutionaire mogelijkheid uitgewist is, is het enige wat we nog kunnen beleven onze eigen uitroeiing.

Omdat voor diegenen die zich noch willen overgeven aan fatalisme, noch hun tijd biddend of onverschillig willen doorbrengen, er geen twijfel meer mogelijk is: alles blokkeren is het minste dat we kunnen proberen.

Omdat we een vrije en wilde wereld willen.

ROOKSIGNALEN IN DE LENTE

Nu we het over 5G hebben, vinden we het ook belangrijk en actueel deze tekst toe te voegen, over de zaak tegen een kameraad die van ideeën daden maakte, gepubliceerd op 15 april.

Na acht maanden voorhechtenis in de gevangenis van Nancy (Frankrijk), zal de anarchist B. op 19 mei 2021 voor de rechtbank verschijnen op beschuldiging van brandstichting tegen twee zendmasten tijdens de lockdown-periode in de lente van vorig jaar.

Solidariteit is aanval, en in die zin is dit proces in elk geval een goede gelegenheid om deze kameraad niet alleen te laten tegenover de knechten in toga en verder te gaan op de wegen van de dringende vernietiging van de oude wereld...

Salins-les-Bains (Jura, Frankrijk) 10 april 2020

Terwijl de zelfisolatie overal ter wereld in volle gang is, bestijgt een anarchist de hellingen van de heuvel Poupet. Gesterkt door zijn ideeën en vastberadenheid steekt hij twee grote zendmasten in brand die instaan voor de radiocommunicatie van de ordediensten (politie en Gendarmerie) en de telecommunicatie van de mobiele operatoren. Daarna verdwijnt hij weer in de nacht zoals hij gekomen was. Hij is trouwens niet de enige die dit pad bewandelt, aangezien de officiële cijfers spreken van minstens 174 sabotages tegen zendmasten over het hele gebied van de Franse staat, waarvan de helft door middel van brandstichting. En dat is dan nog zonder de sabotages van glasvezelkabel of telefooncentrales mee te tellen, of de aanvallen tegen de producenten van kabels en electronica-uitrusting.

Dat een individu in liefde voor vrijheid onder de sterrenhemel is gaan wandelen om de digitale ketens te breken die telewerkers vastkoppelen aan hun uitbuiters of de stoute kinderen aan de school, maar ook om de stromen van technologische controle te onderbreken, was op zich al onaanvaardbaar voor de macht. Maar dat deze daad daarbovenop ook nog deel uitmaakt van een verspreide en veelzijdige strijd... daar beginnen de klauwen van Justitie en die van de speciaal daarvoor opgerichte onderzoekscel Oracle van te trillen. Het was trouwens deze onderzoekscel die snel het onderzoek naar de brandstichting in Salins-les-Bains heeft overgenomen met hulp van de gerechtelijke politie van Dijon en de recherche-eenheid van de gendarmerie van Besançon, waar op 27 maart al een zendmast van SFR (1) op de heuvel Brégille in de fik gestoken was.

Het minste wat je kan zeggen, is dat ze maandenlang niet spaarzaam zijn geweest met hun middelen nadat ze aan de voet van de verbrande zendmasten een DNA-spoor gevonden hadden dat ze toeschrijven aan B., een kameraad die gekend is voor zijn subversieve ideeën. Surveillance en achtervolging door leden van de speciale eenheid GIGN (2) die daarvoor speciaal uit Parijs gekomen is, een verborgen camera voor een woning, GPS-apparaten die stiekem geplaatst zijn op verschillende voertuigen van naasten van B., de vraag om microfoons te plaatsen in een appartement en in een muurtje in een park, IMSI-Catchers (3) om telefoongesprekken direct af te luisteren en om te proberen ontdekken of B. andere telefoons gebruikte, drie gelijktijdige huiszoekingen in drie woningen.. en dat allemaal voor bitter weinig. Niet alleen zijn ze verschillende keren het spoor van de moedige anarchistische fietser kwijtgeraakt tijdens hun onderzoek, niet alleen hebben ze uiteindelijk de aanklachten in de zaak van de brandaanslag tegen de zendmast in Besançon moeten intrekken (dat onderzoek staat dus nog open, tegen X), maar ze hebben ook de feiten onder ogen moeten zien: B. heeft op z'n eentje de twee zendmasten van Salins-les-Bains vernietigd, iets waarvoor hij zelf al duidelijk de verantwoordelijkheid had opgeëist na zijn arrestatie op 22 september 2020.

Nadat hij was opgesloten in de gevangenis van Nancy-Maxéville en in staat van beschuldiging gesteld was, hebben de onderzoeksrechter en haar collega's hun vuile werk natuurlijk voortgezet: weigering van een vrijlating (met enkelband) uit voorhechtenis in januari, weigering van al het niet-familiale bezoek tot aan het einde van het onderzoek in maart, voorstel van het parket (openbaar ministerie) om een spijtbetuiging te krijgen in ruil voor een pseudo-strafvermindering in de vorm van een CRPC (comparution sur reconnaissance préalable de culpabilité – verschijning voor de rechtbank met voorafgaande erkenning van schuld) – iets wat de kameraad zonder aarzelen heeft afgewezen – om uiteindelijk zijn proces vast te leggen voor 19 mei aanstaande.

In deze wereld die uitpuilt van elektronische leibanden waar de permanente connectie de kapitalistische en statelijke herstructurering vergezelt, kan het niet anders dan dat de blik van de vijanden van alle autoriteit zich richt op infrastructuren zoals zendmasten en luikjes met glasvezelkabels die je overal tegenkomt. Hun blik kan zich op richten op de producenten en installateurs van kabels, masten en netwerken, zoals de bedrijven Axione (Bouygues), Axians (Vinci), Circet, Constructel, Dorsalys (Eiffage), Nexans, SNEF, Sogetrel of Scopelec, waarvan sommigen trouwens al vurige bezoekjes gekregen hebben in de laatste maanden.
Want in tijden waar de verwoestingen veroorzaakt door het techno-industriële systeem aan de planeet en aan de geesten dag na dag duidelijker worden, is zich daartegen verzetten echt wel het minste dat je kan doen. En dat is zonder twijfel wat allen die zich niet neerleggen bij de beste der technologische wereld blijven doen, in alle seizoenen... ook al kan het lijken dat sommige lentehemels zo helder zijn, dat ze rooksignalen tot achter de dichtste tralies kunnen brengen.

Solidariteit is aanval! Vrijheid voor iedereen!

Medeplichtige en solidaire anarchisten

(1) SFR is een grote telecommunicatie maatschappij in Frankrijk.
(2) GIGN is de speciale politie unit van de nationale Franse politie, gespecialiseerd in terrorismebestrijding en speciale operaties.
(3) International mobile subscriber identity-catcher, of IMSI-catcher, is afluisterapparatuur om mobiel telefoonverkeer te onderscheppen en locatie-data van mobiele telefoon-gebruikers te tracken, door een “neppe” zendmast in te zetten, die werkt tussen de telefoon van het doelwit en de echte zendmasten van de provider.

RUMOER OVER ACCOUNTABILITY PROCESSEN, EN DAT NIET ALLEEN

Deze tekst is mede samengesteld met stukken uit:

• *Not normal, not extraordinary* (Some anarchists, 2014) in het Frans te vinden op: https://infokiosques.net/spip.php?auteur798
• *Safety is an illusion: reflections on accountability* (A personal account, 2011) te lezen op: http://www.anarchist-news.org/?q=node%2F13205
• *The Ideology of Victimization.* (Feral Faun, 1992) From “Anarchy: A Journal Of Desire Armed” issue #32. https://theanarchistlibrary.org/library/feral-faun-essays#toc10

Introductie
Rumoer: We hebben dit artikel samengesteld met stukken uit drie verschillende teksten. We hebben deze teksten gebruikt om vanuit verschillende hoeken naar accountability (verantwoordelijkheid, we kiezen ervoor om de Engelse term te gebruiken omdat die ook in de praktijk gebruikt wordt) processen te kijken, maar ook naar de redenen voor het starten van zulke processen. We hebben de laatste jaren accountability processen vaak zien mislukken. Dit had pijnlijke en frustrerende gevolgen voor de betrokkenen. We willen onze eigen keuzes en standpunten kritisch benaderen. Hoe veel accepteren wij eigenlijk van onze partners? Wat hebben we geprobeerd om niet te zien om ons heen? Hoeveel ruimte hebben wij geboden aan misbruikend gedrag? Maar ook, hoe is het mogelijk dat er zo snel zoveel smeris- en rechtergedrag naar boven komt in zogenaamd anti-autoritaire kringen?

Om deze tekst wat te verduidelijken, is het belangrijk om hier te vermelden dat er meerdere incidenten en voortdurende dynamieken in onze directe omgeving zijn geweest. We hebben het over verkrachting en geweld tussen partners, in meer dan één geval. Sommige van deze verhalen zijn openbaar geworden, met andere wordt minder publiek omgegaan. Er zijn dingen gebeurd die nooit hadden mogen gebeuren. We hebben er veel over gesproken, ons er veel zorgen over gemaakt en nachtmerries over gehad. We willen de confrontatie met deze problemen gefocust aangaan. We hebben de oplossingen echter niet al klaarliggen, en deze tekst zal nieuwe vragen oproepen, maar we hopen ze met jou te bediscussiëren en bij te dragen aan een vrijheidslievende aanpak van misbruikend gedrag.

We willen leren van wat er verkeerd gegaan is. Daarnaast willen we het perspectief op misbruikend gedrag in anarcho-omgevingen verdiepen en verhelderen, maar ook hoe we er van los kunnen breken. We hopen dat het bij zal dragen een grotere, sterkere discussie met inhoud. Het is een van de moeilijkere discussies, zonder vastliggende waarheden. Er zijn hier geen gemakkelijke antwoorden.

Gebruikelijke reflexen
Het lijkt erop dat er twee reflexen zijn waar mensen voor gaan wanneer er een verhaal naar buiten komt over een misbruikende ‘kameraad’:

Reflex 1: *Was het echt zo erg? Wat heeft de andere persoon eigenlijk gedaan? … Haal je schouders op en begin over iets anders. Ga door zoals voorheen. Je gaat je vriend(in) hoe dan ook verdedigen.*

Reflex 2: *Hij moet ontmaskerd en gestraft worden!!! We gaan dit fixen en gerechtigheid creëren!! Een roep om gerechtigheid, je neemt een politie- of rechtersmentaliteit aan, en gedraagt je als een (vaak goed bedoelde) sociaal werker. Er is een zwart-wit realiteit. Of je parasiteert zelfs op andermans misère en voelt je belangrijk.*

Uiteraard zitten er veel reflexversies hier tussenin. Maar het zijn deze twee reflexen die we problematisch vinden en waar we het over willen hebben. In elk geval lijkt het erop dat mensen bang zijn om werkelijk met elkaar te praten, dat emoties de gesprekken vervagen. Een kant te kiezen lijkt belangrijker dan te repareren wat kapot is. De politiek van sommigen lijkt belangrijker dan het helen van de ander. Wat is het correcte om te doen? Wat zou

onze reflex moeten zijn? Wie mag bepalen welke definitie wat betekend, en wie mag de consequenties daarvan bepalen?

Anarchisten, misbruik en accountability processen
Rumoer: Laten we het er eerst over hebben wat misbruikend gedrag eigenlijk is. Is het al het seksuele en fysieke geweld, of hoort pesten er ook bij? Er is lastig gevallen worden op straat, er zijn bezittende machtsdynamieken in relaties. We kunnen onze eigen grenzen voelen en stellen, maar in een groep van mensen is dat veel ingewikkelder. We willen iedereen voorstellen om hun eigen grenzen te begrijpen, en samen te onderzoeken hoe we ze kunnen verdedigen op een manier die verder gaat dan het individuele. Misbruikend gedrag moet beter begrepen worden, voordat we het kunnen stoppen. We leven in een systeem van extreme uitbuiting van de wereld en zijn bewoners, welke in stand worden gehouden door vreselijke machtsdynamieken.

Safety is an illusion: reflections on accountability (2011): "Anarchisten zijn niet immuun voor dynamieken die horen bij misbruik, daarover kunnen we het allemaal eens worden, maar ik ben me meer en meer gaan realiseren dat we elkaar niet veilig kunnen houden. Leermodellen voor wederzijds werkend consent zijn een goed begin - maar het zal nooit genoeg zijn: gender-socialisatie, monogamie - de leugens van exclusiviteit en het beroep op 'liefde' als eigendom zijn te sterk. Mensen zoeken naar deze levels van intensiteit wanneer de liefdesaffaire nog nieuw is, wanneer die obsessieve intimiteit goed voelt en weten daarna niet hoe ze met de verzuurde affectie om moeten gaan.

Dat is het ding van het patriarchaat, het dringt tot alles door en dat is het ding van anarchist zijn, of om te proberen om vrij te leven, sterk en zonder excuses te maken- niets daarvan beschermt je tegen geweld. Er is geen ruimte die we kunnen creëren waarin geweld afwezig is, in een wereld die zo beschadigt is als de onze. Dat we denken dat dat mogelijk is zegt meer over onze privileges dan over iets anders. Onze enige autonomie schuilt hem in hoe we zelf omgaan met het gebruik van macht en geweld.

Ik wil dit echt benadrukken: er is niet zoiets als een veilige ruimte onder het patriarchaat of kapitalisme, in het licht van alle seksistische, hetero-normatieve, racistische, classicistische (etc.) dominantie waaronder we leven. Hoe meer we proberen te doen alsof veiligheid kan bestaan op een gemeenschapsniveau, hoe meer teleurgesteld en verraden onze vrienden en geliefdes zich zullen voelen wanneer ze met geweld te maken krijgen en niet ondersteunt worden. We hebben het er al veel over gehad, maar de resultaten zijn nog erg mager.

Er zijn een hoop problemen met het huidige model [*Rumoer: accountability*] – de erg verschillende ervaringen van seksueel geweld en misbruik in relaties, worden allemaal op een grote stapel gegooid. Accountability processen moedigen triangulatie aan in plaats van directe communicatie – en omdat conflict niet aangemoedigd wordt, wordt de meest eerlijke communicatie vermeden. Directe confrontatie is goed! Het vermijden zorgt niet voor nieuw begrip, catharsische ontlading of de mogelijke vergeving waartoe persoonlijke uitwisseling kan leiden."

Rumoer: Geweld en misbruik zijn inherent aan de wereld waarin wij leven, aan de maatschappij om ons heen, en we kunnen niet ontkennen dat het zelfs in onze eigen huizen en ruimtes is. Het zijn geen monsters die misbruiken, het zijn mensen, met goede en slechte kanten. Er zijn veel mensen die misbruiken, er worden veel mensen misbruikt. Het is eng om dit onder ogen te komen, omdat het in gaat tegen de reflex van het gemakzuchtige "hoe erg was het nou eigenlijk?" of de gemakkelijkere zwart-wit slachtoffer en dader definities. In deze situaties willen we vooral veiligheid. Veiligheid op een manier die het niveau van de horror niet erkent, of veiligheid in de vorm van de het zo ver mogelijk weg zetten van de agressor. Door uitsluiting, of door ze in ieder geval in ons hoofd in een bepaalde categorie te plaatsen. Voordat we door kunnen gaan, moeten we onder ogen komen hoe dit voortdurend in onszelf en overal om ons heen bestaat. We zijn allemaal kwetsbaar, we kunnen allemaal monsters zijn. Om dit te erkennen, betekent dat we er mee dealen in plaats van de logica van het systeem waar we in leven te reproduceren.

Women's Day, Mexico

Safety is an illusion: reflections on accountability (2011): "Ik werd door een vriend die me dierbaar is gevraagd om deze tekst over accountability in radicale gemeenschappen te schrijven – om wat inzicht te geven in de jaren die ik heb gespendeerd aan het vechten tegen verkrachtingscultuur. Maar, ik geloof niet meer in accountability. Het moet opgemerkt worden dat mijn woede en hopeloosheid over het huidige model, proportioneel zijn met hoe betrokken ik er voorheen bij was."

Rumoer: Een centraal idee in de accountability processen die we hebben gezien was het uitsluiten van "daders" van collectieve ruimtes en sociale contacten. Uitsluiting en het verbreken van contact zou verdere problemen kunnen voorkomen, maar alleen

voor de mensen die betrokken zijn bij de gebeurtenis. Er is geen lange termijn oplossing. Alle pogingen hiertoe zijn incoherent en zonder perspectief geweest. Feministen met klassieke activistische aanpak verliezen wat er eigenlijk aan de hand is uit het zicht, en geven dan opeens het proces op omdat het niet gaat zoals ze willen (wat misschien sowieso wel onmogelijk is). Deze zogenaamde accountability processen hebben niet toegevoegd aan het helen of versterken van de mensen die het eigenlijke misbruik of de agressie hebben meegemaakt. Ze hebben ook niet bijgedragen aan het begrip van de mensen die de fucked up dingen hebben gedaan over wat ze hebben gedaan, of over hoe ze het beter kunnen doen in de toekomst. Dus, voor zover wij hebben gezien, laten we zeggen in de laatste tien jaar in Nederland, was er geen enkel succesvol accountability proces.

Naast het twijfelachtige succes ervan, was het eens te meer een manier van ontsnappen door de veiligheid van een hypothetische helderheid, een zwart-witte realiteit, in plaats van het enge onbekende. Toch is het dit enge onbekende de enige vruchtbare grond voor discussies en de zoektocht naar een reactie die tegemoet komt aan onze behoeftes en wensen, en die bijdraagt aan een strijd voor vrijheid in een wereld die het soms moeilijk maakt om daar zelfs maar van te dromen.

Slachtoffers en daders

Rumoer: Een ander belangrijk onderwerp in deze discussie zijn de definities. Termen als overlevers, slachtoffers, daders en overtreders zijn moeilijk om mee om te gaan. Het is afhankelijk van de situatie en de betrokken mensen om het juiste gebruik hiervan te bepalen- of zulke termen en de beperkte rollen die ze creëren te weigeren.

The Ideology of Victimization (1992): [*Rumoer: een aantal van de termen in deze tekst zijn erg ouderwets, het ligt voor de hand hoe ze nu zouden worden beschreven maar we hebben ervoor gekozen dit niet aan te passen*] “Zoals alle ideologieën, zijn de verschillende ideologieën over slachtofferschap vormen van nep bewustzijn. Het accepteren van de sociale rol als slachtoffer –in welke van zijn vele vormen dan ook—is kiezen om niet eens je eigen leven te creëren of je echte relaties met de sociale structuren te onderzoeken. Alle deel-bevrijdingsbewegingen –zoals feminisme, ho-le-bi bevrijding, raciale bevrijding, werkers bewegingen en zo verder – definiëren individuen in de termen van hun sociale rollen. Hierom geven deze bewegingen niet alleen geen ommekeer van perspectieven die sociale rollen kan afbreken en individuen de mogelijkheid geeft om een praktijk op te bouwen uit hun eigen passies en verlangens; ze werken zelfs tegen zo een omdraaiing van het perspectief. De ‘bevrijding’ van een sociale rol waarin het individu het subject blijft. Maar de essentie van deze sociale rollen in het perspectief van deze ‘bevrijding’ ideologieën is slachtofferschap. Dus deze lange lijst van misdaden moeten keer op keer herhaald worden, om de ‘slachtoffers’ nooit te laten vergeten wat ze zijn. Deze ‘radicale’ bevrijdingsbewegingen helpen om te garanderen dat het angstklimaat nooit verdwijnt, en dat de individuen door gaan met zichzelf als zwak te zien en hun kracht enkel in de sociale rollen zoals ze zijn te vinden, terwijl die eigenlijk de oorzaak zijn van hun slachtofferschap.”

Not normal, not extraordinary (2014): “Dit is waar we de reproductie van ongelijke rollen zien, welke niet vrijgesteld zijn van gender-constructies: in sommige gevallen eindigen we op karikaturale wijze bij de toe-eigening van posities, zoals degene die lijdt, maar zich zo lang mogelijk verzet, terwijl de ander, die luistert en altijd beschikbaar is, vooral bestaat om ondersteuning te bieden. De vorming van stereotypen zoals de helden en/of de slachtoffers, genereert een hoeveelheid geconditioneerde reflexen zoals bewondering of ongelimiteerd medelijden wat kan lijden tot het accepteren van gedrag dat we in andere contexten en van andere mensen niet zouden tolereren. Maar, als iemands situatie hen kan voorzien in elementen die het begrip van hun eigen manieren van handelen of reageren vergroot, blijft het feit dat het altijd individuele keuzes zijn die we moeten maken. Zo moeten ze ook benaderd worden (en niet alleen als het product van bepaalde omstandigheden) en zo kunnen ze ook bediscussieerd, bekritiseerd en bevraagd worden. Ook hier zijn de grenzen en wensen die elke persoon uitdrukt, de basis voor elke relatie.”

Safety is an illusion: reflections on accountability (2011): “In een begrijpelijke poging om niemand te triggeren of meer pijn te veroorzaken, bewegen we ons in steeds abstractere cirkels terwijl een moment of een dynamiek tussen twee mensen vastroest en niet verandert of verbetert. “Daders” worden de som van hun ergste momenten. “Overlevers” krijgen een identiteit bestaande uit ervaringen van geweld die hen regelmatig vastketent aan dat emotionele moment. De voorzichtige, geweldloze communicatie van accountability leidt niet tot heling. Ik heb zulke processen meerdere scenes zien opsplitsen maar ik heb ze niemand zien helpen om ondersteuning te krijgen, macht terug te nemen of zich weer veilig te voelen.

Verkrachting breekt je – het verlies van controle over je lichaam, hoe die gevoelens van onmacht bij je blijven hangen, hoe het je berooft van enige illusie van veiligheid of geestelijke gezondheid. We hebben modellen nodig die helpen om mensen de macht terug te laten pakken en we moeten de vergelding, controle en het verbannen van het huidige model noemen wat het is- wraak. Wraak is oké, maar laten we niet doen alsof het niets met macht te maken heeft! Als het iemand aan de schandpaal nagelen en vergeldingsgeweld zijn waar we mee moeten werken, laten we er dan eerlijk over zijn. Laten we deze gereedschappen kiezen als we oprecht kunnen zeggen dat dat is wat we willen doen. Laten we in het midden van deze oorlog beter worden in conflictueus zijn.

Misbruik en verkrachting zijn onvermijdelijke consequenties van de zieke maatschappij waarin we gedwongen worden te leven. We moeten deze uithollen en vernietigen, maar in de tussentijd kunnen we er ons niet van verstoppen- of van de manieren hoe het onze persoonlijke relaties beïnvloedt. Ik weet dat in mijn eigen leven een belangrijk deel van het proces van mijn strijd voor bevrijding was om vrede te krijgen met de ergste consequenties van mijn persoonlijke aanval op het patriarchaat. Om te gaan met verkracht worden was een belangrijk deel

van leren te begrijpen wat het betekent om in staat van oorlog te zijn met deze maatschappij.

Verkrachting is altijd gebruikt als controle gereedschap- profiterend van de bedreiging van wat er zou gebeuren als ik, in mijn queerheid en gender ambiguïteit, zou doorgaan met leven, werken, kleden, reizen, liefhebben of me te verzetten op de manier waar ik voor koos. Deze waarschuwingen betekenden niets voor mij- in mijn hart wist ik dat het slechts een kwestie van tijd was- het maakte niet uit welk leven ik zou kiezen omdat mijn sociaal toegewezen gender me al een voortdurend risico voor geweld af. Ik werd verkracht op mijn werk en het duurde een poosje tot ik die aanval als verkrachting bestempelde. Nadat het gebeurd was, voelde ik toen de pijn, woede en razernij voorbij waren vooral opluchting. Opluchting dat het eindelijk gebeurd was. Ik wachtte er al mijn hele leven op dat dit zou gebeuren, het was al een paar keer bijna gebeurd en nu wist ik eindelijk hoe het voelde en dat ik er niet aan onderdoor zou gaan."

Feministen en gespecialiseerde of gedeeltelijke strijd
Not normal, not extraordinary (2014): "Het feit dat deze problemen vooral benoemd worden in en door specifieke groepen, zoals de zogenaamde feministische kringen, geeft ons geen bevrediging. Natuurlijk, het lijkt vrij logisch om hen die specifiek geïnteresseerd zijn in het vraagstuk van patriarchale dominantie gelijk moeten omgaan met het geweld dat het aan ons oplegt op een dagelijkse basis. Maar, het is heel jammer dat dit een vorm van specialisatie wordt op een onderwerp dat, zoals zovele, te maken heeft met de hele maatschappij en alle relaties.
[…]
In deze maatschappij, waarvan een van de pilaren het patriarchaat is, wordt het gebruikelijke gedrag van kleineren, bezitten, of zelfs de ander kapot te maken door seksisme of homofobie vaak ondergaan met een zekere desinteresse. Het is alsof ze deel zijn van een genetisch geprogrammeerde normaliteit, die niet uitnodigt tot verdere bevraging van de orde die ons opgelegd wordt en de waardes die het ons inprent. We weten ook dat in de plekken waar de staat deze problemen aankaart op zijn eigen smerige manier, het deze totaal niet oplost. Ten eerste weten we uit ervaring dat Justitie straft en boetes oplegt aan de hand van criteria die niet de onze zijn, en dat de waakhonden die de politie zijn, zeker niet de minst masculine zijn. De delegatie van vraagstukken betreffende overheersing aan instituties die autoriteit vertegenwoordigen en laten functioneren, bekrachtigt ze en vergroot hun controle op alle aspecten van onze levens. Tot slot, om aan vader-staat de rol laten van beslissen en beoordelen wat goed is, te bepalen wat er moet worden gedaan of niet, berooft elk persoon van hun eigen reflecties en middelen, aan de hand van hun eigen criteria en met hun eigen gereedschap van verdediging of aanval. Dit dient alleen om passiviteit, in het algemeen en individueel, te bekrachtigen.
[…]
Dus, om de strijd tegen deze of gene deelstrijd als de enige strijd tegen overheersing te zien, kan leiden tot het over het hoofd zien van andere aspecten die ook in de strijd naar boven komen. Het gegeven om zelf te voelen of met eigen ogen te zien, dat iemand waarnaast je vecht, zich het recht toe-eigent om over ons te beschikken naargelang hij wil, is op zichzelf bijzonder schokkend en walgelijk voor eenieder die streeft naar vrijheid."

Wraak, rechtvaardigheid en safe spaces
Rumoer: De roep voor gerechtigheid door mensen die claimen voor anarchie te zijn, verwart ons omdat het concept van gerechtigheid geworteld is in wetten en straffen. De eis voor gerechtigheid suggereert ook dat er een collectieve reactie is die de meerderheid van de mensen tevreden zal maken. Dat is niet alleen onmogelijk om te bereiken, maar we willen ons ook niet neerleggen bij een 'uitkomst' of 'oplossing' in directe relaties die door iemand anders dan onszelf bepaald is. Wij zullen niet tevreden zijn met het gegeven dat die en die een accountability proces acceptabel doorlopen heeft, als onze interacties met die persoon niet ook deze vragen en strijd reflecteren. We willen ook voor onszelf kunnen handelen, voor onszelf kiezen hoe we met anderen omgaan en hierin niet beperkt worden door een organisatie of een comité dat doet alsof ze spreken voor iets of iemand anders dan zichzelf.

Nog een onderwerp dat we niet kunnen vermijden is wraak. We hebben er misschien over gedroomd, en we hebben het in kroegen of op straat direct toegepast op het moment dat we lastig gevallen werden. Want inderdaad, bepaald gedrag laat ons bloed koken. We kunnen en zouden conflict niet uit de weg moeten gaan, dat zou nooit ons voorstel zijn. Maar wat we willen overwegen is wat helend is, net als hoe we onderdrukkende dynamieken onderling kunnen uitroeien. We willen niet met gelijke munt terugbetalen, maar de mechanismes begrijpen die tot misbruik of misbruikt worden leiden, om deze mechanismes af te breken. Wij geloven dat degene die het misbruikende of onderdrukkende gedrag ondergaan heeft, zelf mag bepalen of het bekrachtigend en helend zou zijn om te handelen. En hoe een breuk met misbruikende dynamiek te creëren. Ook hun geliefden hebben misschien behoeftes in deze richting, maar het moet duidelijk zijn wat hier dan de intenties van zijn. Zou het gewoon een uitlaatklep zijn voor frustratie, boosheid en teleurstelling? Of doe je net alsof het onderdeel is van een of andere feministische strijd? En is dit verlangen van jou echt gericht op de betrokken person, of is het deze lelijke wereld waarin we leven die je zo boos maakt? Want het systeem dat overheersing en onderwerping normaliseert, maakt ons in ieder geval woedend.

Safety is an illusion: reflections on accountability (2011): "In het geval van seksueel geweld denk ik dat vergeldend geweld gepast is, en ik denk niet dat daar een vorm van consensus voor nodig is. Modellen voorstellen die beloven te 'mediaten' in plaats van het toestaan van confrontaties, is isolerend en vervreemdend. Ik wilde geen mediation door legale kanalen of welke dan ook. Ik wilde wraak. Ik wilde hem net zo machteloos, bang en kwetsbaar laten voelen als dat hij mij had laten voelen. Er is na een aanranding geen echte veiligheid, maar er kunnen wel consequenties aan vast zitten.

We kunnen overlevers geen veilige ruimte (safe space) bieden- veilige ruimte, in het algemeen, buiten nauwe vriendschappen, sommige families en de affiniteit van het moment, bestaat gewoon niet. Ons huidige model

van accountability lijdt aan een teveel aan hoop. Fuck de valse beloftes van veilige ruimte- we zullen het nooit voor elkaar krijgen om het iedereen hierover eens te laten worden. Laten we ons richten op hoe moeilijk het is om te helen en wat voor een waanbeeld het is om radicale verandering van gedrag te verwachten in geval van aanranding. We moeten onderscheid maken tussen fysieke aanranding en emotionele mishandeling – ze op een hoop gooien als interpersoonlijk geweld helpt niet.

Cyclische patronen van misbruik verdwijnen niet zomaar. Deze shit zit heel diep- vele misbruikers werden misbruikt en vele misbruikten worden misbruikers. In de afgelopen jaren heb ik met afgrijzen gezien hoe de taal van accountability een gemakkelijk schild werd van een nieuwe generatie emotionele manipulators. Het is gebruikt om een perfect roofzuchtig buitenbeentje te creeren- een die geschoold is in het gevoelige taalgebruikgebruikmakend van de illusie van accountability als een valuta van de gemeenschap.

Dus, waar komt echte veiligheid vandaan? Hoe kunnen we het meten? Veiligheid komt voort uit vertrouwen, en is persoonlijk. Het kan niet bemiddeld worden, er is geen prototype voor een gemeenschap. Mijn 'veilige' liefdespartner zou jou stiekeme misbruiker kunnen zijn en mijn vileine codepente ex zou jou gezonde, beproefde vertrouweling kunnen zijn. Verkrachtingscultuur is niet makkelijk om ongedaan te maken, maar het is wel contextueel.

In relatie tot elkaar, creëren mensen gezonde of ongezonde uitwisselingen. Er is geen absolute definitie voor 'fucked up', 'geheeld' of 'veilig' – het verandert met de tijd, levensomstandigheden, en elke nieuwe liefdesaffaire. Het is met ongemakkelijke gevoelens waarmee ik het hellende vlak van het 'emotionele' misbruik een algemene reden heb zien worden om een accountability proces op te starten…

Hier is het probleem met het gebruiken van dit model voor emotioneel misbruik: het is een ongezonde dynamiek tussen twee personen. Dus wie mag het bepalen? Wie mag die macht in de gemeenschap gebruiken? (Want laten we eerlijk zijn, er is macht betrokken bij het verantwoordelijk stellen van iemand in zo'n proces.) Mensen in ongezonde relaties hebben een weg naar buiten nodig zonder dat het verandert in een gemeenschapsoordeel tegen wie er genoeg pech had om de slechte dynamiek niet door te hebben of niet als eerste het misbruik aan de kaak te stellen. Deze processen verergeren vaak tweezijdige ongezonde machtsspellen tussen gekwetste partijen. Mensen worden aangemoedigd om kant te zien en toch wordt er geen direct conflict gebruikt om deze verwikkelingen tot enige oplossing te brengen.

Het gebruik van accountability modellen werd zoveel jaar geleden ontwikkeld om om te gaan met serie-verkrachters in de radicale scene, maar is niet erg nuttig geweest in het bevrijden van mensen uit het moeras van beschadigende en codepente relaties. Emotioneel misbruik is een fucking vage en moeilijk te definiëren term. Het betekent voor iedereen iets anders.
Als iemand jou pijn doet en je wil diegene ook pijn doendoe het dan, maar doe niet alsof het over wederzijds helen gaat. Noem machtsuitwisselingen wat ze zijn. Het is oké om macht te willen en het is oké om het te nemen maar doe nooit iets bij iemand anders wat je zelf niet zou kunnen verteren als de rollen omgedraaid zouden zijn."

Conflict
Not normal, not extraordinary (2014): "Deze strategieën van conflictvermijding zijn ongetwijfeld gelinkt aan het feit dat er geen standaard oplossing is, toepasbaar op iedereen en op alle gelegenheden, en nog minder in sociale relaties die we niet gekozen hebben. Antiautoritaire milieus zijn geen afgeschermde bubbels, en zouden dat ook niet moeten zijn. De shock die voort kan komen uit het constateren dat ook deze bubbels doorkruist worden door dominant gedrag, zou in plaats van verlamming, beter de urgentie om dit te confronteren duidelijk moeten maken. Al deze specifieke situaties zijn "normaal" noch "abnormaal". Het is een moment waarin essentiële vragen opkomen, zoals gerechtigheid (met zijn veronderstelde universele waarde van een voorbeeld stellen, welke wij verwerpen), wraak (niet noodzakelijk als een "plicht" of als een reflex, maar als een van de mogelijkheden), of exclusie/verbanning, met wat er van verwacht wordt en de manieren waarop dit gedaan wordt.
Meer in het algemeen, is het ook noodzakelijk om te bedenken wat voor relaties we willen hebben met de betrokken mensen, hun acties en ervaringen in acht nemende. Een van de uitdagingen is om dit allemaal onder ogen te zien, terwijl je wil vermijden om in de termen van "slachtoffer"/"crimineel" te vervallen, met al hun reducerende aspecten in termen van perceptie en reactie.
En het is precies omdat het altijd over individuen gaat in de oorspronkelijke vraag die rijst over welke grenzen ieder voor zichzelf en anderen stelt. Deze grenzen staan boven alle individuen en moeten op die manier erkent worden. Dat betekent echter niet, dat alles relatief is en persoonlijk opgelost moet worden, vooral niet wanneer het onze antiautoritaire overtuigingen zijn die worden aangevallen door bepaalde acties. Deze zoektocht naar uitspraken over het specifieke en het algemene, tussen het individuele en het collectieve, is net zo veeleisend als de vraag omtrent onze middelen en hoe die overeenkomen met onze doelen en ethiek. Het vereist een zekere helderheid over onze ambities en deze verheldering heeft soms confrontatie en conflict nodig. Maar, om de praktische consequenties van dit proces duidelijk te maken, neemt ook onze machteloosheid weg. Inderdaad, de noodzaak om zonder wetten en normen te leven, betekent niet om alles te accepteren, net als de weigering om mechanismes van gerechtigheid te reproduceren niet betekent dat we niets kunnen doen. Er is geen gebrek aan instituties en vertegenwoordigers van het patriarchaat, die ook als zodanig aangevallen kunnen worden. Het is ook essentieel om aan specifieke gevallen te werken, zelfs als het maar zeldzaam totaal bevredigend is. Laten we ervoor zorgen dat we geen ruimte laten voor patriarchale waardes en gedrag in de ruimtes waarin we delen en deelnemen."

Maar wat te doen?
Not normal, not extraordinary (2014): "Dan is de vraag precies deze: hoe kunnen we reageren zonder onszelf in de rol van burgerwachten te plaatsen, wanneer we

geconfronteerd worden met gendered en/of seksueel geweld, vooral in onze onmiddellijke omgeving. Maar het is precies in deze relaties dat, paradoxaal genoeg, de vragen gecompliceerder worden. Het monster-figuur, de belichaming van de minst glamoureuze fantasieën, maar wel een erg handig gereedschap om te vermijden om bepaald gedrag dat toch best algemeen is te benoemen, niet altijd werkt. Vooral niet wanneer we niet worden geconfronteerd met een onbekende verkrachter die "buiten" op de loer ligt waar we snel vanaf moeten. Maar dan moeten we de misère van de traditionele oplossingen van de maatschappij van Macht onder ogen komen: de aanpak van het opsluiten van iemand, is niet alleen een legaal concept, maar het heeft ook echte consequenties op echte mensen, of, om nog een voorbeeld te geven, het zou nodig zijn om direct uit te gaan van de consequenties van een oproep tot wraak of een cathartische ontlading.

Daarbovenop komt dat, wanneer we de agressor kennen, het ook een hele set van relaties, sympathieën en inzet van verschillende aarden zijn die in twijfel worden getrokken. Dit beïnvloedt ons verregaand, zowel collectief als individueel. Deze complexiteit veroorzaakt vaak een reflex van groep- en zelfbehoud, meestal proportioneel aan de betreffende plek en mensen, en aan de belangen die op het spel staan. Om verontrustende zekerheden en verschillende evenwichten (functies, rollen, etc.), uit de weg te gaan, is het duidelijk gemakkelijker om te weigeren om te zien, om te negeren, om te bagatelliseren, of het onacceptabele te accepteren. Zo wordt een breed palet aan excuses en verzachtende omstandigheden ingezet worden om seksueel misbruik te rechtvaardigen, variërend van de ongelukkigheid van agressor, of externe factoren zoals alcohol, etc., tot soms de verantwoordelijkheid voor het misbruik leggen bij de persoon die er het slachtoffer van was, in de trant van "ze vroeg erom". Deze voorwendselen zijn nog algemener en gemakkelijk te gebruiken in een maatschappij waarin verlangen gereduceerd wordt tot het consumeren van een lichaam, tot de toe-eigening van de ander, tot eigendom. Daar kunnen we aan toevoegen dat het gefabriceerde beeld van het verlangen van de man dat gebaseerd is op een soort "niet te onderdrukken impulsiviteit" met zijn tegenhanger in de "passiviteit" die verwacht wordt van vrouwen.

Controle nemen over iemands eigen leven

Het in twijfel trekken van al deze mechanismes is fundamenteel gelinkt aan het feit dat we onze levens in onze eigen handen willen nemen zonder institutionele bemiddeling. Het moet daarom vooral gedragen worden door en in milieus die antiautoritair zijn. Wanneer iemand overweegt om overheersing in zijn verschillende vormen aan te vallen, is het inderdaad onmisbaar, verdergaand dan theoretische reflecties, om alle nodige toewijding aan het willen heersen over de ander onder ogen te komen. Dit wordt in het bijzonder en erg gewoonlijk uitgedrukt in gendered geweld.

Gender-categorieën met de bevooroordeelde, vervreemde en autoritaire relatie die ze kunnen creëren, zijn onderdeel van de obstakels die horen bij de wereld van overheersing tegen welke we in opstand komen, zowel in de strijd als op straat. Ze zo te identificeren en te bevechten met de rest, is geen slachtoffer liefdadigheid. Het is geen kwestie van "het te hulp komen" van mensen die dat niet noodzakelijkerwijs verwachten, maar van solidariteit om kapot te maken, ieder voor zijn of haar eigen redenen, wat ons kapot maakt."

Rumoer: Voor ons is het absoluut duidelijk dat we niet willen samenwerken met mensen die elkaar mentaal noch fysiek onderdrukken. We willen geen ruimte bieden aan deze dynamiek en we willen er geen onderdeel van zijn. De strijd voor vrijheid is niet alleen de strijd tegen de staat, het kapitalisme en hun verdedigers, maar vindt ook, en misschien boven alles plaats in onze eigen relaties, zowel romantisch als anderszins. Wij willen relaties waarin we elkaar omhoog helpen, waarin we elkaar sterker maken in plaats van afbranden of erger… relaties waarin we elkaar respecteren en bewonderen, waarin we ruimte hebben om te experimenteren en groeien om in staat te zijn om deze wereld aan te kunnen, met alle mooie en duistere aspecten ervan. We accepteren geen enkele vorm van autoritair gedrag. We moeten stoppen met het gebruiken van logica van macht die overal om ons heen is, stoppen met het reproduceren hiervan in onze levens. We willen non-hiërarchische relaties, gebaseerd op vertrouwen, warmte en het wensen van het beste voor elkaar. We kunnen en willen het gedrag dat hier tegengesteld aan is niet negeren.

Safety is an illusion: reflections on accountability (2011):

*"Er is geen manier
om verkrachtingscultuur
kapot te maken
met geweldloze communicatie,
omdat er geen manier is
om verkrachtingscultuur
kapot te maken
zonder de maatschappij
kapot te maken."*

Chili

NIEUWS OVER ANARCHISTISCHE KAMERADEN MONICA CABALLERO EN FRANCISCO SOLAR

Statement gepubliseerd op 22 februari, overgenomen en vertaald van actforfree.nostate.net, daarna volgt een brief van Mónica

Op 4 februari 2021 vond er een hoorzitting plaats, na een periode van zes maanden onderzoek aansluitend op de arrestatie van kameraden Mónica en Francisco in juli 2020. Mónica en Francisco worden beschuldigd van het verzenden van explosieve pakketjes aan het 54e commissariaat en de voormalige minister van Binnenlandse Zaken Rodrigo Hinzpetter, en een dubbele explosieve aanval tegen het vastgoedbedrijf Tanica in Vitacura.

Tijdens de hoorzitting wees de officier van justitie erop dat er nog een aantal stadia te gaan waren in het onderzoek, en vroeg deze daarom om nog eens 6 maanden om onderzoek te verrichten. De verdediging maakte hiertegen bezwaar, maar uiteindelijk ging de 11de Kamer van de Civiele Vrijheden Rechtbank akkoord met het verzoek van de officier: het onderzoek blijft nog eens zes maanden open.
Tijdens dezelfde hoorzitting werd de preventieve opsluiting van Franciso nogmaals beoordeeld; uiteindelijk werd er besloten hiermee door te gaan en na een aantal dagen werd dit besluit bekrachtigd door de Hogere Rechtbank. Op 10 februari vond er ook een gevangenschaps-herziening plaats voor Mónica; ook hier werd besloten deze voort te zetten.

De twee hoorzittingen vonden plaats via videoconferentie en werden gevolgd door kameraden, alsmede een groot aantal burgerlijke eisers, die het scherm volledig bezetten. We willen eraan herinneren dat Mónica is opgesloten in de Public Connotation Module van de gevangenis in San Miguel en Francisco in de maximale-veiligheids-afdeling van de High Security Prison.

Laten we de verschillende initiatieven en agitaties in solidariteit met onze kameraden versterken!
Medeplichtigheid en solidariteit met Mónica en Francisco, rebellie tegen de politiestaat!

Als je hen wilt schrijven:

Francisco Solar Domínguez
Unidad especial de alta seguridad – Sección de Máxima Seguridad
Avenida Pedro Montt 1902
Santiago Centro, Región Metrópolitana (Chile)

Mónica Caballero Sepúlveda
Centro de prisión preventiva de mujeres de San Miguel
San Francisco 4756
San Miguel, Región Metrópolitana (Chile)

BRIEF VAN MONICA CABALLERO
LATEN WE ONZE HOEKTANDEN IN HET VLEES VAN HET HETERO-PATRIARCHAAT BEGRAVEN

8 maart is altijd een dag van herdenking en strijd geweest. Er zijn mensen die een broos geheugen hebben, anderen die het simpelweg negeren, en weer anderen die het liever vergeten. 8 maart is een van vele dagen waarop de moord – door de machthebbers – van diegenen die in strijd gestorven zijn herdacht wordt, maar anders dan het gros van deze dagen van strijd werd deze strijd alleen door vrouwen uitgevoerd. In 1908 organiseerde een groep arbeiders zichzelf op autonome wijze om de bazen te confronteren en te eisen dat ze een einde zouden maken aan de miserabele omstandigheden waarin ze nauwelijks konden overleven. Deze moedige en gedurfde poging werd beantwoord met een bloedbad. De machtigen probeerden de stakingen en sabotage te beëindigen met heftige middelen, zodat niemand opnieuw zou proberen de ketting van productie en handelswaar te breken of blokkeren. Voor de bazen zal het vermoorden van arbeiders altijd de goedkoopste en effectiefste optie zijn: er zijn genoeg arme mensen.
Dat 8 maart vandaag de dag herdacht wordt is te danken aan de moeite en het doorzettingsvermogen van velen die niet vergeten wat er die dag is gebeurd. Voor diegenen onder ons die toegewijd zijn aan het creëren van paden die haaks staan op het heteropatriarchale systeem is het van uiterst belang niet op te houden met het herinneren van hen die met bloed en tranen de wegen van confrontatie bevruchtten, zodat we kunnen leren van degenen voor ons, van hun successen en fouten. Op deze manier kunnen we dit systeem van terreur op een betere manier raken. Een aantal jaar geleden, in het gebied gedomineerd door de Chileense Staat, zag het er op 8 maart op sommige plekken strijdlustig uit. De bloemen en vieringen van 'vrouwendag' werden ingewisseld voor stenen, geschreeuw en vuur in de handen van de vele individuen die geen toestemming vragen om de straten op te gaan. Maar terwijl het opruiende geluk groeide in de harten van velen, groeide ook de smeris/reformistische/sociaaldemocratische gebruiken in de demonstraties, tot aan het onderdrukken van kameraden die braken met de normaliteit en orde toe.
Veel van hen zijn aangevallen door de 'paarse politie'; laatstgenoemde begrenst, beheerst en controleert 'het juiste' binnen de 8 maart demonstraties. Hierin zal ik empathisch zijn, er kan geen agressie zijn zonder antwoord of ruimte voor deze repressieve praktijken binnen de kaders van strijd, het is zo dat er verschillende perspectieven zijn en/of methoden wat betreft hoe de individuen

en groepen die bepaalde gevechten teweeg brengen. Ze richten initiatieven op rondom strijden van gender, feminisme etc. maar het is wat heel anders om kameraden die politiek geweld uitvoeren en/of verspreiden te onderschatten, bewaken, onderdrukken of verraden.
Misschien zijn er individuen en groepen die het beste voorhebben wat betreft het beëindigen van het kapitalistische heteropatriarchale systeem gebaseerd op hervormingen in de wetten en constitutionele veranderingen, maar deze goede voornemens beladen met naïviteit versterken de overheersing slechts. Het heteropatriarchaat bevindt zich in al onze relaties, van de meest macro tot de meest intieme, dus ieder initiatief om de chauvinistische zweep te vernietigen moet worden geboren uit en uitgevoerd worden door onszelf, in de verscheidenheid van onze handelingen. Het pad van de confrontatie is lang en moeilijk, maar het is zonder meer schitterend, iets dat voortkomt uit een eindeloze stroom kameraden die wederzijdse hulp en solidariteit realiteit maken; als we deze woorden toepassen op ons dagelijks leven worden we sterk. We hebben geen instituten of bemiddelaars nodig, alleen onze partners. Laten we onze hoektanden in het vlees van het heteropatriarchaat begraven. Alle smerissen zijn vijanden, ongeacht hun kleur of gender.

Mónica Caballero Sepúlveda
Anarchistische gevangene

Tekening door Mónica Caballero

NIEUWS VAN VER EN DICHTBIJ

JANUARI

Rome, Italie - 5G antenna afgebrand
(Vertaald van actforfree.nostate.net)

Wij ontvangen en verspreiden: Met de d.p.c.m. (noodgeval regeringsbesluit), avondklok, rode zones en lockdown, willen ze ons in onze huizen hebben, hersenloos voor een computer of het scherm van een smartphone, verlamd door de angst om naar buiten te gaan en verordeningen en verboden te schenden. WIJ NEMEN HIER GEEN GENOEGEN MEE. WE GAAN DOOR MET AANVALLEN...MET HET PRAKTISEREN VAN DIRECTE ACTIE!!! Op een late middag in het begin van januari 2021 werd een 4 en 5G zender in de fik gezet. VUUR VOOR DE HYPERCONNECTED WERELD. VLAMMEN VOOR DE MAATSCHAPPIJ VAN CONTROLE. Een knuffel voor onze zusters en broeders die vastzitten voor operatie Bialystok, aan Anna en Alfredo, aan Beppe, Natascia, Davide en aan alle anarchistische gevangen. Iedereen vrij!

Brussel, België - Revolte voor Ibrahima: een politiebureau afgebrand, stenen tegen de auto van de Belgische koning in Brussel
(Vertaald van enoughisenough14.org)

Op woensdag 13 januari verzamelden zich honderden mensen voor het Gare du Nord politiebureau in Brussel, in respons op oproepen op sociale netwerken door de verwanten van Ibrahima, 23 jaar, die afgelopen zaterdag stierf nadat hij werd gearresteerd door de politie. Dit stukje werd in eerste instantie gepubliceerd door ACTA Zone en naar het Engels vertaald door Riot Turtle voor Enough 14.
Terwijl de politie de zaak in de doofpot probeert te stoppen door te verklaren dat Ibrahima gearresteerd werd voor het negeren van de avondklok, en dat hij stierf door een plotselinge ziekte, weten we nu dat hij om 19:00 aangehouden werd terwijl hij een politiecontrole filmde met zijn telefoon, en dat de dokters meerdere blauwe plekken vonden op zijn lichaam.
Na de dood van Adil, een jonge man uit Anderlecht (Brussel) die vier maanden gelden door politieagenten werd vermoord (die werden vrijgesproken in November), en Akram, een 29 jarige uit Molenbeek (Brussel) die stierf na zijn arrestatie afgelopen zomer, is Ibrahima het derde slachtoffer van de Belgische politie sinds het begin van de lockdown.
Het is dus in een context van toenemende politiemoorden in België, en in de echo van de internationale mobilisaties die de VS, Frankrijk en Albanië recentelijk hebben opgeschud, dat de protesten afgelopen woensdag uitbraken in de hoofdstad van België met de roep voor “gerechtigheid voor Ibrahima!”, “Overal politie, nergens

gerechtigheid!” en “Politie moordenaars!”.
Als antwoord op de interventie van de ME tegen de demonstraties, braken de eerste botsingen uit rond half vijf, deze gingen enkele uren door in de omgeving van het Garde du Nord treinstation. Knuppelslagen, waterkanonnen en ‘flash-ball shots’ van de politie kregen stenen, molotov cocktails en vuurwerk hun kant op. De auto van de Belgische koning, herkend aan zijn nummerbord werd aangevallen toen deze voorbij de demo reed. Het politiebureau op het Liedts Plein en minstens een politie auto werden in de fik gezet voordat de politie langzaam de controle over de situatie weer terug kreeg aan het begin van de avond, door meer geweld en arrestaties.

Lang leve massale zelf verdediging! Waarheid en gerechtigheid voor Ibrahima, Adil, Akram en alle anderen!

Brussel

Madrid, Spanje - Een aantal elektriciteitsbedrijven werden aangevallen en twee Iberdrola voertuigen in de fik *(Vertaald van actforfree.nostate.net)*

Wij zijn deze dagen niet thuis gebleven. Zoals zovele anderen zullen we ons niet overgeven en passief toekijken hoe de staat omgaat met de ramp. We accepteren de versterking niet van een realiteit die bestaat uit soldaten, politie, CCTV camera’s, drones en tracking apps…terwijl armoede en uitbuiting toenemen; terwijl de repressie toeslaat op diegene die vechten, diegene die de democratische pacificatie van de politieke milieus niet accepteren en die blijven opstaan tegen macht. Gedurende de nacht zijn we bij meerdere kantoren van elektriciteitsbedrijven op bezoek gegaan, vertegenwoordigers van het nationale kapitalisme dat duidelijk gelinkt is aan hogere politie sferen van de uitvoerende macht. De ramen werden geverfd en gesloopt, een vorm van aanval tegen hun die profiteren van diefstal en het uitbuiten van basisbehoeftes.
Vuur voor hun voertuigen, een omgekeerde metafoor voor de kou waarin ze zoveel mensen laten staan. Laat deze bedrijven, vernietigers van de aarde met hun uitvretende activiteiten, daders van Spaans kolonialisme, de geur van oorlog ruiken. Een speciale vermelding voor Naturgy en Iberdrola, die samen met de Spaanse regering (ja, de progressieve linkse regering) verantwoordelijk zijn voor het afsluiten van de elektra van de inwoners van Cañada Real’s [een sloppenwijk in de buitenwijken van Madrid], en die van miljoenen anderen op het schiereiland, terwijl ze de prijzen opdrijven met uitgaven die voor de meeste mensen bijna onmogelijk zijn om te betalen.

We kozen voor een beetje vandalisme om te laten zien dat we nog niet hebben opgegeven. Zelfs al weten we best dat het slopen van een paar ramen niets is vergeleken met de miljoenen dollars die deze vampiers verdienen aan andermans misère. Vandalisme is slechts een van de mogelijkheden, er zijn nog talloze andere. Stakingen, boycots, het stelen van elektra… en nog een paar interessante mogelijkheden. Deze en andere vormen van protest, zoals kraken, zijn noodzakelijke bewegingen om privé eigendom aan de kaak te stellen, net als de maatschappij waarin we leven.
Sommigen verkondigen dat de staat meer controle moet nemen over de energiesector, alsof het nog niet genoeg macht heeft in de status quo die ons onderwerpt; alsof een verandering van eigendom of administratie van de industrie een gunst is die “vrienden” elkaar kunnen doen, terwijl ze zich in werkelijkheid richten op een grotere controle van behoeftes, wat overeenkomt met de realiteit die opgedrongen wordt door het consumentisme-werk. Alles wat we van de kant van het kapitaal en zijn structuren kunnen pakken, zal komen door strijd en directe actie. Elke offensieve actie, tegen de verantwoordelijken van onze misère en de pilaren die hen ondersteunen, is legitiem. Het maakt niet uit hoeveel pandemieën en stormen er onze kant op komen, we kunnen niet negeren dat het kapitalisme en zijn grootste hof dienaar, de staat, direct verantwoordelijk zijn voor uitbuiting en destructie van leven in al zijn vormen: denk aan hen die op het werk vermoord worden in ruil voor een schamel loon om de bazen te verrijken; aan de dood van de migranten op zee (of elders) als een directe consequentie van de machinerie van deportaties die alle staten uitvoeren; aan de migratie die veroorzaakt wordt door de belangen van de lokale en internationale heersende klasse; aan de doden als gevolg van de wapenindustrie; het gaat ook om de doden in de politiebureaus, in weeshuizen, in de gevangenissen en detentiecentra voor migranten, ellendige plekken die de staat gebruikt om armoede te managen en de diegenen die niet buigen te slaan en intimideren; aan de vernietiging van de aarde, het kunstmatig maken van het bestaan, de tirannie van technologie…Omdat kapitalisme, zelfs wanneer ze proberen het een humaan, digitaal, democratisch, liberaal, modern, wetenschappelijk, intelligent, inclusief gezicht te geven… is dit wat het is, en het is gebouwd op honger, armoede, repressie, dogmatisme en stapels dode lichamen. We zullen zoeken naar medeplichtigheid en solidariteit in elke strijd en elke revolte tegen de staat en het kapitalisme, en zullen ons uitdrukken door de aanval. Tot ziens op straat.
Enkele anarchisten.

Tripoli, Libanon - Gemeentelijk gebouw in de fik gezet tijdens opstand in Tripoli, Libanon
(Vertaald van amwenglish.com)

Een gemeentelijk gebouw werd in de fik gezet door een groep militanten in Tripoli, Libanon, nadat ze al meerdere andere gebouwen in de fik hadden gezet, waaronder een rechtbank.
Boze menigtes verzamelden zich buiten de huizen van een paar van Libanons hoogste politici in Tripoli donderdag, ze zetten vuilnis in de fik en sloopten observatie camera’s terwijl de woede over de regenringaanpak van de coronapandemie groeide . “We willen al hun huizen afbranden, zoals zij onze harten hebben afgebrand” zei een werkeloze vader van zes. “Laat een politicus op de straten van Tripoli durven te lopen.” Militanten heb-

ben vier dagen gebotst met de veiligheidsdiensten, de opstand werd opnieuw aangewakkerd in Libanon, waar een revolte tegen de neoliberale bezuinigingsmaatregelen begon in oktober 2019 (Rumoer: zie onze eerdere nummers). De pandemie draagt nog verder bij aan de ergste financiële omslag sinds de 1975-1990 burgeroorlog en was olie op het vuur van de woede tegen de corrupte politieke klasse. Op de maandag verspreide deze woede zich over de straten van Tripoli, Libanon's armste stad, waar meer dan de helft van de bevolking onder de armoede grens leeft en velen afhankelijk zijn van informele baantjes, wat ze nog kwetsbaarder maakt voor lockdown-maatregelen.
Op de donderdag stierf de demonstrant Omar Tayba, nadat hij de avond daarvoor was neergeschoten door de veiligheidsdiensten tijdens nachtelijke botsingen. De revolutionairen lieten niets zien dat leek op terugtrekken, maar hielden juist woedende bijeenkomsten bij de huizen van lokale politici. Deze week waren er weer bijeenkomsten in Tripoli, nadat de autoriteiten een totale lockdown tot 8 februari uitriepen. De botsingen van donderdag tussen militanten en veiligheidsdiensten hebben minstens 102 mensen verwond, vijf mensen kwamen hierdoor in het ziekenhuis volgens het Libanese Rode Kruis.
Revolutionairen gooiden molotov cocktails tegen het gemeentehuis van de stad, waardoor er binnen een groot vuur uitbrak. Ze gooiden ook molotov cocktails en vuurwerk op veiligheidsdiensten die buiten een regeringsgebouw gestationeerd stonden. Eerder op de dag, hadden militanten barricaden opgeworpen en gooiden afvalbakken omver om de straat te blokkeren.
"We richten ons op de huizen van de politici want zij zijn de reden van deze situatie" zij een van de mensen op de bijeenkomst. "Onze leiders zijn al 30 jaar hetzelfde. Zij hebben de toekomst van onze jongeren vernietigd en ons land in het puin gelegd." Militanten starten een vuur buiten het huis van de politicus Samir al-Jisr. Op woensdagavond, gooiden revolutionairen stenen, vuurwerk en molotov cocktails op veiligheidsdiensten die reageerden met traangas en rubberkogels, bij rellen waar 200 mensen gewond raakten.

Tripoli, Libanon

Taranto, Italy - flyer tegen gevangenissen uitgedeeld op lokale markten *(Vertaald van actforfree.nostate.net)*

Op zondag 31 januari heeft een kleine groep vijanden van gevangenissen (niet behorend tot enige vereniging of politieke partij) zich verzameld buiten de muren van Taranto's gevangenis, om een luidruchtige groet te sturen aan de gevangenen, die onmiddellijk reageerden met luid gefluit en geschreeuw. Het doet er niet toe waar de gevangenen van verdacht worden, wat ons ertoe bracht om te handelen was het verlangen om te vechten tegen het bestaan van alle gevangenisstructuren omdat het inhumane plekken zijn waarin de staat probeert iedereen te straffen die zich niet neerlegt bij de regels. Met betrekking tot de huidige tijd, is het nu duidelijk dat de perverse regeringsmaatregelen om met de Covid crisis om te gaan, niets anders zijn dan een duidelijke aanval op ieders basisvrijheid, of ze nu gevangene zijn of niet. Met het verschil dat de situatie in de gevangenis nog gevaarlijker en onderdrukkender is, dankzij een gebrek aan adequate gezondheidszorg en gedwongen samenleven in beperkte ruimte is er een veel groter risico op besmetting en dood.
In maart 2020 kreeg iedereen die probeerde zijn of haar leven te redden door te rebelleren, te maken met hevige repressie. Een directe getuigenis hiervan zijn de 14 gevangenen die stierven door toedoen van de politie. Wij geloven dat solidariteit met diegenen die rebelleren tegen hun martelaren, in de gevangenis of elders, noodzakelijke handelingen van waardigheid en moed zijn, die degenen die verantwoordelijk zijn voor de onderdrukking waarmee wij te maken hebben kunnen verstoren. Daarom denken wij dat het nodig is om daarmee door te gaan. Wat wij hebben ervaren buiten die gruwelijke muren, laat zien dat het altijd mogelijk is om te vechten tegen de gevangenis instituties en hen die de sleutels daarvan bezitten- de maatschappij waarin we leven.
TEGEN HET GEVAARLIJKSTE VIRUS, DE STAAT, LATEN WE ONZE LEVENS TERUGPAKKEN! LATEN WE DOORGAAN MET VECHTEN TEGEN DE GEVANGENISSEN EN HEN DIE DE SLEUTELS DAARVAN IN BEZIT HOUDEN!

FEBRUARI

Amsterdam - Poster actie Thales
(Via indymedia.nl)

Vandaag hebben we bushalte posters vervangen om de dodelijke praktijken van Thales te ontmaskeren, het bedrijf dat het OV-chipkaart systeem heeft ontworpen. Thales is op dit moment bezig om de incheck poortjes van het publieke vervoer in Amsterdam te vervangen. Hoewel de meeste mensen Thales kennen van het inchecken bij het treinstation, weten de meeste mensen niet dat Thales ook een van de grootste wapenbedrijven van Europa is en verdient aan Fort Europa.
Thales exporteert wapens naar landen over de hele wereld. In het afgelopen jaar heeft Thales Nederlandse wapensystemen geëxporteerd naar de repressieve regimes in Egypte, Pakistan en Indonesië. Vooral de opdracht voor radarsystemen voor de Egyptische Marine ter waarde van €114 miljoen was zeer winstgevend voor Thales. Egypte heeft een militaire dictatuur, duizenden politieke gevangenen, en ondersteunt op politiek vlak de Saoedi-Arabische geleide coalitie in de Jemen oorlog. Tegelijkertijd verdient Thales aan het militariseren van de grenzen van Fort Europa. Het bedrijf verkoopt grensbewakingssystemen, mobiele warmtedetector systemen, en radarsystemen voor patrouilleboten aan de EU en

landen rondom Europa. Thales ziet nieuwe kansen in de gewelddadige versterking van grenzen op weg naar Europa, om te voorkomen dat migranten überhaupt de externe grenzen van de EU kunnen bereiken. Het bedrijf claimt dat zij kapitaliseert op de groei van de Afrikaanse veiligheidsmarkt. In 2019 is het biometrie bedrijf Gemalto onderdeel geworden van Thales. Gemalto heeft biometrische paspoorten en elektronische grenspoorten verkocht aan vele landen in Afrika en het Midden-Oosten.
Op deze manier heeft Thales een goed verdienmodel opgebouwd waarbij ze eerst verdienen aan het exporteren van wapens die conflicten versterken en vervolgens nogmaals door het grensbewakingsmateriaal te leveren om de vluchtelingen van deze oorlogen tegen te houden. Thales verdient niet alleen, maar lobbyt ook heftig om wapenexport regels af te zwakken en grenzen te militariseren. Thales is voorts onderdeel van de European Organisation for Security (EOS), de lobby organisatie die succesvol heeft gelobbyd voor het uitbreiden van de macht van Frontex.
Thales is niet onschuldig: het is een bedrijf dat levens kapot maakt in de zoektocht naar altijd meer inkomsten. Dit soort bedrijven moeten verantwoordelijk gehouden worden voor het bloed aan hun handen en vernietigd worden. Strijd tegen Fort Europa en diens verdieners, stop de oorlog tegen migranten!

Amsterdam

Frankrijk - 3, 4, 5G… boem!
(Vertaald van anarchistnews.org)

Telewerk, digitale kooi… boem!
Gehoorzaamheid, brainwashing…boem!
Beeldschermen, chips, tracking…boem!
Slimme telefoon, slim huis, slimme stad…boem!
Groene technologie, grijze levens…boem!
Militaire industrie, energie industrie, grote industrie… boem!
Altijd verbonden, altijd stommer…boem!

Een kleine bijdrage die de staat en zijn journalisten vriendelijk genoeg in stilte voorbij lieten gaan.
Op 28 februari, werden de kantoren en een 4x4 auto van het telecombedrijf GMS (onderdeel van Scopelec) in Château-Arnoux-Saint-Auban in de fik gezet. GMS is de voornaamste installateur van 5G in de regio. We lieten een kleine boodschap achter, 3,4,5G… BOEM!

Kracht en moed voor hen die aanvallen zonder uitstel.
Oorlog voor de technowereld.
We zullen keer op keer toeslaan.

PS.
Maar ook:
Creativiteit + toewijding = boem
Voorbereiding + brutaliteit = boem
Liefde + anarchie = boem

MAART

Barcelona - 9 nachten met rellen na de arrestatie van rapper Pablo Hasél *(Vertaald van actforfree.nostate.net)*

Er zijn tot en met nu 9 nachten lang rellen geweest in Barcelona na de arrestatie en het gevangen zetten van de communistische rapper Pablo Hasél, die een eis van 9 maanden gevangenis tegen zich heeft vanwege de politieke inhoud van zijn teksten. Pablo werd 15 februari opgepakt, toen hij zich met 50 solidaire kameraden had in gebarricadeerd in de Universiteit van Leida (Lerida, 150 km van Barcelona). Ook in andere steden zoals Madrid, Valencia, Murcia, Vigo etc. waren er rellen en demonstraties tegen de arrestatie van Pablo Hasél, maar Barcelona vocht het hardst deze keer. Tot op heden zijn er zo'n 85 kameraden opgepakt in Barcelona. Barricades en vuur waren overal! Ook in het grote winkelcentrum Passeig de Gracia warden er afgelopen zaterdag veel luxe-winkels gesloopt of geplunderd. Ook politiebureaus werden aangevallen.
Nu oefenen de grote commerciële banken druk uit op de Catalaanse regering, omdat " de politie de rellen niet stopt en de regering slechts het politiegeweld bekritiseert". Catalaanse politie, de Mossos d'Esquadra gebruikten flitsballen tegen de demonstranten en een meisje verloor hierdoor haar oog afgelopen dinsdag in de demonstratie. Zaterdag was de grootste mars tot nu toe met ongeveer 7000 mensen op straat. Honderden containers gingen in de hens, net als vele motors en auto's. De commerciële lobby huilt over oncontroleerbare chaos in de stad….
Op dinsdag de 23e hadden de rellen een antifascistische achtergrond omdat de fascistische politieke partij VOX een manifestatie hadden uitgeroepen in de noordelijke buitenwijk Sarriá, maar de politie voorkwam dat er een directe confrontatie met de nazi's was (waarvan er maar 15 kwamen opdagen), maar er waren wel kleine botsingen met de politie. Er waren 500 mensen in de antifascistische mobilisatie. Het rook de hele tijd naar een soort sociale explosie in Barcelona, de arrestatie van Pablo Hasél was slechts het nodige excuus voor een hoop anarchisten, communisten of wat voor jonge rellers dan ook om de straten terug te pakken en alle shit die ze haten te slopen of af te fikken: kapitalistische en staatssymbolen.
De rellen startten de dag na de Catalaanse verkiezingen, waarbij 46% van de mensen zich onthielden van stemmen. De 'ingovernables' zijn op straat om de onafhankelijkheids-politici een warm 'welkom' te geven in de nieuwe Catlaanse regering en zijn commerciële achtergrond. Tot nu toe is er al voor 1 miljoen euro aan schade toegebracht, dit en grappige confrontaties tussen alle politieke partijen, en dat is slechts het begin van de val van hun stomme democratische systeem. Elke avond is goed voor een nieuwe rel! Update: na 2 rustige nachten op zaterdag 27 februari, was er een nieuwe demonstratie voor de vrijheid van Hasél en vrijheid van meningsuiting met zo'n 5000 mensen, dit ging ook over alle sociale

problemen, tegen de Mordaza-wet en politiegeweld. Na de demo waren er barricades in Raval en het Rambla politiebureau werd aangevallen. Een politiebusje werd afgebrand door een molotov cocktail, ook een groot hotel in Rambla werd gevandaliseerd. 14 kameraden werden aangehouden die nacht. In totaal zijn er sinds 16 februari 137 demonstranten opgepakt, minstens een van hun wordt beschuldigt van de affakkelen van de politiebus. Update in mei: de rechtbank keurt het verzoek tot vrijlating van de 6 gevangen af. Rechters geven niets om onze kameraden en vrienden waarvan hun vrijheid al 67 dagen is afgenomen, ze geven ook niets om de inconsistentie van het bewijs en de buitenproportionele ten laste leggingen. Wij gaan door met het geven van solidariteit en het eisen van hun vrijheid.
Aanstaande zaterdag is er een bijeenkomst bij de gevangenis Brians 1. We hopen dat we met vele zullen zijn. We zullen niet stoppen tot onze kameraden vrij zijn! MOED, KRACHT en SOLIDARITEIT!!

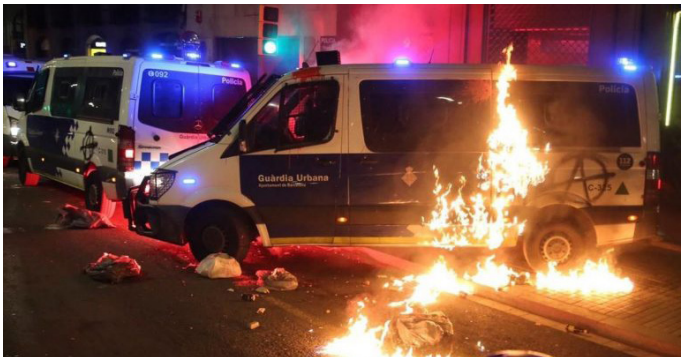

Barcelona

Koungou, Mayotte – Opstand tegen de Franse koloniale politie (*Vertaald van amwenglish.com*)

In de Koungou gemeenschap in noordelijk Mayotte vond een opstand plaats tegen de Franse koloniale politie, afgelopen vrijdag, terwijl de gemeente zich aan het voorbereiden was om de huizen van de mensen te slopen. Een anti-immigratie bureau en politievoertuigen werden aangevallen.
Het geweld begon na een golf van arrestaties door gendarmes in de zogenaamde informele buurt Jamaica. Het gemeentehuis van Koungoe bereidt een ontruiming van het stuk grond voor, op verzoek van de eigenaar, een handelsbedrijf. Op het stuk land staan 200 aluminium hutjes op steile hellingen, zonder water of elektriciteit en de meeste van de bewoners bevinden zich naar zeggen in een irreguliere situatie.
Militante jeugd verzette zich door wegblokkades op te werpen, vuilnisbakken en grofvuil in de fik te zetten op straat. Ook op vrijdagavond werd een ruimte waarin het LIC (Fight against Clandestine Immigration) onderzoekskantoor zich bevind, verwoest door vlammen in Mayotte. Een grenspolitie ondersteuningsgroep (GAO) voertuig dat voor de deur stond werd ook in de fik gezet.

Nieuwersluis - Anarchistische Vrouwendag bij gevangenis in Nieuwersluis
Dit is een deel van het verslag, overgenomen van vrijebond.org. Wij (Rumoer) willen wel nog opmerken dat een wijs persoon ons eens zei: gebruik woorden die te maken hebben met seks niet met een negatieve connotatie (zoals zeggen dat iets een kutinstituut is). Met andere woorden, kut is toch juist fijn?

Op 7 maart 2021 hebben we in het kader van internationale vrouwendag een lawaaidemo gedaan bij de vrouwengevangenis in Nieuwersluis. In solidariteit met vrouwen in de bajes, om onze steun te tonen aan vrouwen die vaak vergeten worden. Met ongeveer 60 mensen hebben we heel veel herrie gemaakt, gedanst en gezwaaid.
Uit de speeches:
"De gevangenis moet afgeschaft worden om heel veel redenen. Die kunnen we niet allemaal noemen vandaag omdat de lijst te lang is, maar ik kan er op z'n minst een paar noemen. Gevangenissen zijn onderdeel van een racistisch en classistisch systeem. […] Verder is de gevangenis niet alleen een kut instituut om haar rol, maar is het ook van binnen helemaal verrot. In de gevangenis worden gevangenen praktisch gedwongen om te werken, en als ze dat niet willen doen worden ze de hele dag achter slot en grendel gehouden. Het geld dat mensen hier krijgen voor het werk dat ze doen is zwaar onder het minimum loon en staat niet in verhouding hoe lang er gewerkt wordt. Intussen profiteren grote bedrijven zoals de Hema en Praxis van het werk dat in deze gevangenissen wordt verricht. Kapitalisme wint alweer."
"Verder hebben Nederlandse gevangenissen een heel systeem waarin je op kan klimmen en meer vrijheden kan krijgen. Je kan dus promoveren of degraderen. Maar, natuurlijk wel alleen als je je goed gedraagt. Mensen die weigeren mee te lopen in het systeem krijgen minder vrijheden, worden opgesloten in hun cel, mogen minder sporten en worden neergezet als weigeraars. Het is totaal idioot dat de staat deze macht over mensen kan uitoefenen."
"Trek de hekken omver, van alle kampen, gevangenissen, landen en de wereld! Niemand is vrij tot iedereen vrij is!!"

Strasbourg, Frankrijk - Data centrum in de fik.
(Vertaald van actforfree.nostate.net)

Op 10 maart brak er vuur uit in het OVH in Strasbourg. OVH is het grootste Franse webhosting bedrijf, gevestigd in Roubaix. De website Chez.Renart, momenteel niet bereikbaar, ontving een tekst van de *L'Organisation Vraiment Hinfaillible* die naar meerdere gebruikers werd gestuurd, waaronder Reporterre, welke het hier publiceert voor zijn lezers:
CLAIM VOOR HET OVH VUUR
Wij moeten een stukje informatie onthullen dat de media over de hele wereld maar blijft negeren. Wij geloven dat wij achter het vuur zitten dat het datacentrum van OVH afbrandde, het belangrijkste Franse webhosting bedrijf, in Strasbourg op woensdag 10 maart. OVH heeft 400,000 servers, 32 datacenters, 2500 medewerkers, en een omzet van 600 miljoen euro in 2019. Hoe veel kilowatts aan elektra hebben ze gebruikt? Dat weten we niet precies. Maar we weten wel dat de digitale sector 10% van de wereld elektriciteit gebruikte in 2015, vandaag de dag is dat waarschijnlijk alleen nog maar erger.
Wij verwerpen de schadelijke effecten van de digitale industrie, van Chinese mijnen van bijzondere metalen tot stortplaatsen in Ghana en Nigeria, die voortkomen uit de productie van kern-, brandstof- en hernieuwbare energie overal op deze planeer. We verwerpen ook de levensstijl die ons opgelegd wordt door de digitale industrie, welke verergerd wordt door de Covid epidemie. We verwerpen

de dehumanisatie van relaties en werk automatisering. We verwerpen 5G, 4G, optic fibres en alle technologieën die bijdragen aan de digitale controle van de planeet en gedrag. We verwerpen de passiviteit die opgelegd wordt door beeldschermen. We verwerpen de sektarische opsluiting en de barbarische relaties die gevormd worden door de sociale bubbels die sommigen nog steeds "sociale netwerken" noemen. We vechten tegen onze geprogrammeerde veroudering. Daarentegen vechten we voor het leven.
Onze dag voor actie is niet zomaar gekozen. Het vuur moest op 11 maar gestart worden, de tiende verjaardag van de Fukushima ramp. We volgden de digitale flow van een toaster die verbonden was met het OVH data centrum en veroorzaakten kortsluiting, alleen maar gebruikmakende van onze breinkracht en een paar dozen LSD. Maar de doses was te hoog, toen we eenmaal binnen waren deden we alles, en het vuur begon te snel – of de kracht van onze stonede breinen zulke schade kunnen veroorzaken, zullen we nooit weten.
Daar heb je het, sorry voor de tegenslag. Een goede dag gewenst.
L'Organisation Vraiment Hinfaillible

Amsterdam - Fragment uit het verslag van de spontane demonstratie voor de internationale dag tegen politiegeweld *(Via indymedia.nl)*

Naar aanleiding van de Internationale Dag tegen Politiegeweld hielden we een spontane mars langs de Spuistraat. We blokkeerden het verkeer terwijl we met 2 banners liepen ("bad cop, bad cop" en "from Amsterdam to London to Greece: everyone hates the police"), terwijl we leuzen riepen en flyers uitdeelden. Er waren ongeveer 25 mensen. We zagen solidariteit vanuit de Vrankrijk, waar 2 spandoeken hingen ("Police violence is not an accident" en "Fuck the police") en waar we vanaf het dak begroet werden. Er waren geen arrestaties.

Amsterdam

APRIL

Bremen, Duitsland - Drie voertuigen van gevangenisprofiteurs Dussmann in de fik
(Vertaald van amwenglish.com)

Autonome brand preventie! Resultaat: 3 voertuigen van Dussmann, dat van gevangenissen profiteert, in de fik! Er zijn bedrijven zoals Spie, Wisag, Massak, Sodexo … en, of in dit geval, Dussmann, die door hun collaboratie, de autoriteit van de staat in stand houden. Het is verkeerd om te denken dat bedrijven zoals Dussmann Service GmbH neutraal zijn. Zij maken de beslissing om winst te maken door de vernedering en de uitbuiting van mensen. Ze accepteren het bewust om de organen van gevangenen te vergiftigen en kapot te maken.
Dussmann is een onderaannemer. Het regelt 'eten' voor detentiecentra [gevangenissen voor immigranten] en gevangenissen. Elke kleine collaboratie met dit systeem is een bijdrage aan een maatschappij die gevangenissen en hun orde nodig heeft. Het is ook voor deze zogenaamd kleine bijdrages aan het systeem waarvoor de bedrijven verantwoordelijk moeten worden gehouden, als we in een antiautoritaire wereld willen leven.

Gevangenissen zijn gevuld met mensen die vaak in de marge van de maatschappij hebben geleegd. De bedoeling van gevangenissen is om mensen te ontmoedigen, te disciplineren en zo de zogenaamde sociale vrede te bewaren. De gevangenis straft de mensen die arm zijn, diegenen die geen Duits paspoort hebben, degenen die verslaafd zijn. Gevangenissen lossen geen problemen op, maar zijn een integraal deel van deze kapitalistische, racistische en sociaal-chauvinistische logica.

"Gevangenissen zijn verborgen werelden in de Seine van onze maatschappij, maar tegelijkertijd een integraal onderdeel" (quote van de Dussmann website). Een hele mystieke beschrijving van gevangenissen, maar op hetzelfde moment een duidelijke boodschap. Diegenen die gevangenissen en de bijbehorende maatschappij nodig hebben, zullen onder onze woede lijden.
Er zal geen sociale vrede zijn met gevangenissen.
Solidaire groeten aan diegenen die vechten tegen de pacificatie en tegen deze gevangenismaatschappij.
Veel kracht voor Rigaer 94 in Berlijn!
Vrijheid voor Lina* en alle gevangenen.

*Lina is een antifascist uit Leipzig die in November 2020 gearresteerd werd, vanwege een beschuldiging van "criminele vereniging".

Bristol, VK - Slager aangevallen door de *DBF in solidariteit met de rellers in Bristol
(*Vertaald van unoffensiveanimal.is*)

In de vroege ochtend van 4 april hebben we een bezoekje gebracht aan de slager in Hanham, Bristol. Elke toegankelijke deur, rolluik en muur werd ondergeklad met slogans als "scum", "ALF", "go vegan" en "meat kills".
Een klein zijraam werd ook vrolijk ingeslagen! Wij kunnen de pijn en het lijden die dieren ondergaan op boerderijen en slachthuizen niet volledig begrijpen, dus daarom hebben we actie ondernomen voor hun. Samen kunnen we de dierenbeulen bankroet maken en een betere wereld maken.
Deze actie is opgedragen aan de mensen die relde in Bristolse – doe de politie pijn, niet de dieren!
*ALF**

*ALF staat voor animal liberation front/ DBF, dierenbevrijdingsfront in NL

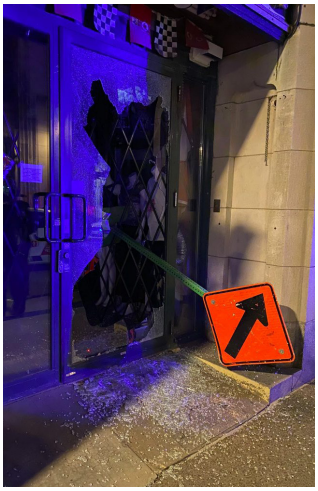
Montréal

Montréal, Canada - Tegen de avondklok? Chaos in het stadscentrum! *(Dit is een verkorte versie van een verslag op sansnom.noblogs.org)*

Honderden demonstranten verzamelden zich in de oude haven van Montreal op zondagavond, om tegen de avondklok te protesteren. [...] De meeste demonstranten waren jonge mensen zonder maskers. Ze riepen beledigende slogans tegen de minister president Legault en eisten meer vrijheid, terwijl ze vuurwerk afstaken. De eerst feestelijke sfeer echter sloeg om, toen een aantal mensen vuilnis in de fik zetten op het plein Jacques-Cartier. […] Toen de politie aankwam, vlak na 8:30 pm, verspreiden de demonstranten zich om grote schade aan te richten op de straten van Montreal's toeristenzone. Er werden brandjes gesticht in vuilniscontainers op meerdere kruispunten. Demonstranten pakken alle objecten op die ze maar konden vinden om te gooien en winkelruiten te slopen.

Catalonia - Lisa is voorwaardelijk vrij uit de gevangenis. *(Vertaald van actforfree.noblogs.net)*

Onze kameraad Lisa werd opgepakt en gevangengezet op 13 april 2016, beschuldigt van het beroven van een bank in de Duitse stad Aken. Ze werd veroordeeld tot 7 jaar en 6 maanden gevangenis in jun 2017. In december 2018, nadat ze het eerste deel van haar straf in Duitsland uit had gezeten, werd ze uitgezet naar Madrid en daarna naar Catalonië (naar de Brians I gevangenis) om dichter bij haar familie te kunnen zijn. In november 2019 verkreeg ze het derde level gevangenschap (de open sectie van Wad Ras in Barcelona), maar de officier van justitie van de Nationale Hoge rechtbank ging hiertegen in beroep. Desalniettemin werd dit derde level bevestigd in de zomer van 2020.
Na drie en een half jaar in een gesloten gevangenis en een jaar in een zogenaamde "open gevangenis", is ze 19 april 2021 voorwaardelijk vrij gekomen, nadat ze 2/3 van haar straf heeft uitgezeten, een maatregel die op elk moment verandert of ingetrokken kan worden als de autoriteiten beslissen dat ze niet aan de voorwaarden voldoet.
We willen iedereen bedanken die hun solidariteit hebben laten zien en de kameraad ondersteunt hebben tijdens deze periode, maar vergeet niet dat zolang de gevangenis bestaat, niemand vrij zal zijn! De strijd gaat door! Sterkte en kracht naar allen die strijden binnen en buiten de gevangenis!

MEI

Temuco, Chili - Gecoordineerde aanval op 26 machines. *(Vertaald van sansnom.noblogs.org)*

In het Mapuche gebied, in het zuiden van Chile, vond er overdag een prachtig gecoördineerde aanval plaats, deze maakte veel herrie op 6 mei 2021, in de regio Araucanía. Er waren niet minder dan acht brandstichtingen in minder dan zes uur tijd, van 's middags tot 's avonds, tegen niet minder dan 26 machines (trucks, dragers, etc.) van de bosindustrie. Op de P90 weg die van Lumaco tot Tirúa gaat, in de Velden van Los Laureles, de weg naar Rilún, in Rilún en zelfs op Pishi Pi-Cheen, welke bestuurd wordt door het bedrijf CMPC. Deze laatste bestaat sinds 1920, is een van de veertig grootste van het land en is een grote speler in de papier en bosindustrie, welke bossen kapot maakt op een grote schaal, en is onderwerp van sterke oppositie door bepaalde Mapuche groeperingen.
De sloopaanval is een van de meest belangrijke in zuid Chili, samen met die van 2017 toen er 29 trucks in rook opgingen in Mariquina, in de regio Los Ríos. Terwijl meerdere staten vragen om de keuze te kunnen maken om de noodtoestand uit te roepen of het leger in te zetten om bedrijven in het bos te beschermen, omdat een agent die op de aanvallen afkwam in zijn kogelvrije vest geschoten werd – werd deze aanval geclaimd door RESISTENCIA WEICHAN AUKA MAPU (WAP), die een bericht achterlieten op een van de acht plekken: "vrijheid voor Mapuche politieke gevangenen en diegenen die in opstand zijn. Weg met de bosindustrie, grind, latifundist en hydro-elektrische dammen. Weg met Yanaconas [*neerbuigende term voor de 'verraders', of de Mapuches die samenwerken met de bosindustrie*]. Marichiweu." [*Dit laatste woord is een bekende strijdkreet uit Chile en betekent: tien en een duizend keer zullen we hen verslaan.*]

Chili

Foumbot, Kameroen - Rechtbank in de fik gezet na de dood van een gevangene. *(Via amwenglish.com)*

Een rechtbank werd in de fik gezet tijdens een opstand in Foumbout, als antwoord op de dood van een gevangene die medische zorg onthouden werd. Terwijl de gezondheid van de overledene achteruitging, werden zijn verzoeken voor medische aandacht door de gevangenis genegeerd, zij wegerden hem naar het ziekenhuis te laten gaan en lieten hem sterven.
Nadat de dood van de gevangene bekend werd, liepen mensen naar de gevangenis, haalden zijn lichaam op en plaatsten het midden op de Foumbot–Bafoussam snelweg, en blokkeerden zo het verkeer. De rechtbank van Foumbot werd vervolgens in de fik gezet. Revolutionairen in Foumbot roepen op tot vrijlating van alle gevangenen en de gevangenissen om afgebrand te worden.

Colombia - Zeven dagen van rellen, ondanks geweldadige repressie. *(Volledig verslag iaata.info/)*

Op de zevende dag van anti-regeringsdemonstraties in de grote steden van Colombia (Cali, waar de

mobilisaties en de repressie het meest intens zijn, Bogotá, Medellín, Barranquilla, Bucaramanga, Manizales, Ibagué, Pasto) spreken meerdere kranten over de nacht van 4 mei als de meest gespannen sinds het begin, vooral in de hoofdstad Bogota, ook al heeft de conservatieve president Iván Duque Márquez zijn plan om de belastingen te verhogen teruggetrokken, welk de vonk was voor de protesten op 28 april. Nu dat er bloed gevloeid heeft roepen vele om het aftreden van de president en niet alleen zijn minister van financiën, terwijl de armsten van de mogelijkheid gebruik maken om de structuren van staat en kapitaal kapot te maken (om te beginnen met politiebureaus en bussen, en 313 commerciële vestigingen en 94 banken). Overdag zijn er gigantische demonstraties (121 blokkades, 59 manifestaties, 93 demonstraties door het hele land, op dinsdag in 268 gemeentes van 27 departementen). Deze vinden plaats tijdens een serie van algemene stakingen welke nu een week oud zijn. Confrontaties, plunderingen en ook de brandstichtingen 's avonds niet stoppen.
In Bogota werden op de avond van 4 mei, 25 politiebureaus aangevallen: "3 afgebrand, 3 andere totaal vernietigd door plunderingen en 19 buiten gebruik door vandalisme. De meest opvallende was in de Aurora buurt, waar een dozijn agenten binnen waren toen het afbrandde. Dit is duidelijk een eerlijke teruggave van de vlammen, nadat er meer dan veertig demonstranten vermoord werden door uniformen. En dan hebben we het nog niet eens over de honderden gewonden (846 officieel, waarvan er 22 een oog verloren), of de 89 vermisten die op straat ontvoerd werden door militairen of politie in burger. Het is ook belangrijk om te noemen dat het ministerie van defensie 216 schietpartijen tegen politie heeft geregistreerd in een week en dat er ook 579 agenten gewond raakten, waarvan 25 naar het ziekenhuis moesten.

Rotterdam - Oproep voor demo 30.05.2021 "Sluit DCR!" *(Via indymedia.nl)*

Het Detentiecentrum Rotterdam (DCR) bestaat nu ruim 10 jaar. Vanuit deze gevangenis — het eerste detentieproject in Nederland dat werd gebouwd en beheerd vanuit een publiek-private samenwerking — worden de hele tijd al mensen gedeporteerd. Het huidige immigratiebeleid van Nederland en Fort Europa eist duizenden mensenlevens, ten gunste van wapenhandelaren en de rijken. Dit is onmenselijk en moet onmiddellijk stoppen!
Laten we het 2e decennium van DCR starten met een grote demonstratie voor bewegingsvrijheid. Zet je woede om in actie: kom ook naar de demonstratie, betuig je solidariteit met de gevangenen in het DCR en laat je horen voor een solidaire wereld zonder grenzen!
Geen mens is illegaal!

---

1 MEI

Over de hele wereld, en ook hier in Nederland, vierden anarchisten 1 mei met demo's, rellen, etc. In plaats van te proberen een lijst te maken van alle acties die we konden vinden, ongeacht hun inhoud of voorstellen, willen we een aantal manieren van handelen bespreken, waarvan wij meer zouden willen zien, en ook niet alleen op deze traditionele, herdenkende of symbolische dagen.

Den Haag, 1 mei 2021

Dit jaar verzamelden zo'n 25 mensen zich op 1 mei in Den Haag voor een onaangekondigde en dus niet toegestane demonstratie. De uitnodiging legde een duidelijke connectie tussen de "crisis" van onze tijd en de langlopende arbeidersstrijd die herdacht wordt op 1 mei: "Het kapitalisme vernietigt, het kapitalisme moordt, het kapitalisme buit uit. Met de corona pandemie is het almaar duidelijker geworden: werken is de dood. … Tijd om in het offensief te gaan"

En zo vertrok de demo. Er werden flyers uitgedeeld aan omstanders en achtergelaten voor andere potentiële nieuwsgierige zielen, er klonken leuzen tegen de wet, orde, grenzen en autoriteit, en twee pinautomaten werden aangevallen met een hamer.

Er waren ook 1 mei demo's in Rotterdam, Amsterdam en Utrecht, om die in Nederland waar wij over gehoord hebben te noemen, maar wij waren veel meer geïnspireerd door de demo in Den Haag. Dit soort initiatieven verwarmen onze harten gigantisch - initiatieven die geen programma van formele organisaties volgen, noch wachten op een ver weg moment om te gaan handelen, die niet vastzitten in oude routines en patronen, of proberen (sociale) media aan te trekken of te vermaken, die niet proberen iemand anders te plezieren behalve onszelf en

onze bekende en onbekende medeplichtigen. Verbeeld je groepen zelfgeorganiseerde mensen die regelmatig handelen naar hun meest rebelse verlangens en de wereld van dominantie om ons heen aanvallen…

Een bijzonder inspirerend voorbeeld dat deze kenmerken heeft, was de anti-kapitalistische 1 mei demonstratie in Montreal dit jaar. Groepjes hadden zich van te voren voorbereid en gebruikten tactieken om het de politie moeilijk te maken hen te volgen, en zichzelf tijd en ruimte te geven een gebouw aan te vallen dat veel bedrijven werkzaam met artificiële intelligentie en andere gerelateerde technologieën huisvest. Sommige machthebbers proberen Montreal een global hub van het ontwikkelen van artificiële intelligentie projecten te maken, gezien hoe centraal deze technologieën staan in het versterken van de grip van kapitalisme en autoriteit op onze levens. De aanval op dit gebouw is specifiek goed omdat het een helder, specifiek voorstel (gepubliceerd in maart) van anarchisten uit Montreal volgt, om dit global hub-project en de verschillende opkomende technologieën van het nieuwe panopticon aan te vallen.

Zoiets is ook in andere contexten mogelijk, zoals hier! Laten we meer momenten voor onszelf creëren om elkaar te ontmoeten en te handelen. Laten we met manieren komen om actief deel te nemen aan momenten van strijd, bijvoorbeeld door met flyers, banners, posters of spuitbussen naar demo's en andere ontmoetingen te komen. Laten we doelwitten kiezen die de verschillende gezichten van macht in onze tijd reflecteren, en de beste manieren vinden hen te saboteren. Laten we verschijnen waar we het minst verwacht worden en chaos veroorzaken. Laten we anarchie en rebellie verspreiden door aanvallen en sabotage.

P.S. We vonden de foto wel heel mooi, maar alsjeblieft! Volgende keer geen foto's in de demo!

COMMUNIQUE VAN HET 325 COLLECTIEF
OVER DE REPRESSIEVE AANVAL OP DE INTERNATIONALE COUNTER-INFORMATIE

Op 29.03.21 heeft de Nederlandse politie een inval gedaan in het datacenter waar de Nostate.net servers zich bevonden. Hierbij hebben ze de server in beslag genomen als onderdeel van een onderzoek naar 'terrorisme'. Nostate.net is een collectief dat een platform biedt voor internationale groepen uit de beweging voor websites over gevangenen-ondersteuning, collectieven rondom campagnes, anti-summit websites en internationale counter-info. Sites die gebruik maakten van Nostate.net als platform en die doelwit zijn geworden van deze repressieve aanval door de Nederlandse politie zijn: Anarchist Black Cross Berlin, Montreal counter-info, Northshore Counter-info, Act For Freedom Now! (verplaatst naar noblogs.org: actforfree.noblogs.org) en 325.

Wij als collectief zijn ons ervan bewust dat dit geen aanval was van de Nederlandse politie alleen maar uitgevoerd in coördinatie met de counter-terrorisme unit uit de UK, in relatie tot hun meest recente repressieve aanval op anarchistische kringen in dat land. Niet alleen hebben ze ons direct bedreigd maar recentelijk hebben ze ook de Nostate server host bedreigd dat ze de 325 website moesten sluiten. Hiernaast eisten ze ook informatie over de identiteit van iedereen betrokken bij 325. Hoe ver de autoriteiten gaan in hun aanval op ons en iedereen die ze verdenken van ons helpen is geen verrassing; er zijn door de geschiedenis heen tal van voorbeelden van staatsmachten die iedereen onderdrukken die het durft om op te staan en te vechten.

Deze repressieve aanval moet gezien worden als een internationale aanval op alle counter-informatie & anarchistische kringen. Onder de huidige omstandigheden van COVID-19 en de repressieve respons van staten wereldwijd daarop, komt het voor ons niet als verrassing dat ze samenwerken op een internationaal niveau. De recente repressie tegen anarchistische kameraad Gabriel Pomba da Silva, met samenwerking van de Spaanse, Italiaanse en Portugese staat, is een overduidelijk voorbeeld.

We denken terug aan de repressie van Indymedia in Duitsland en Griekenland, alsook de recente gevangenschap van kameraden betrokken bij Culmine, ParoleArmate en Croce Nera Anarchia in Italië. De communicatiemiddelen van de internationale anarchistische beweging zijn altijd doelwit geweest van aanvallen, resulterend in ontelbare invallen bij de ruimtes van anarchistische publicaties, kameraden die werden gearresteerd en publicaties die werden gecensureerd of vernietigd. Zoals recent ook het geval was met Alfredo M. Bonnano's 'Armed Joy' in Italië en de Conspiracy of Cells of Fire tekst 'The sun is still rising' in Griekenland.

Het is dan ook geen toeval dat deze repressieve aanval nu plaatsvindt na onze recente publicatie van '325 #12 - Against the Fourth and Fifth industrial revolutions'. Deze publicatie, waarvan wij vinden dat ze de kern raakt van wat staten en kapitalisme proberen te profileren, was en is (helemaal in de context van de rechtvaardiging voor repressie vanwege de COVID-19 pandemie) een directe bedreiging voor hun plannen van onderwerping, robotisering en automatisering van alles. De aanval van de staat heeft momenteel onze fysieke en online distributie van de publicatie beïnvloed maar zal uiteindelijk falen. De technocraten die onze wereld willen vormgeven als één grote technologische gemilitariseerde gevangenissamenleving worden ontmaskerd, niet alleen door onszelf maar ook door de alsmaar groeiende internationale aanvallen op hun infrastructuur. Dit is hun angst, dat dit verzet zal groeien en dat is waarom ze ons vervolgen. Voor zover wij weten probeert de politie die ons vervolgd gebruik te maken van oude vertrouwde tactieken uit hun repressie-

ve trukendoos, ze proberen om mensen te laten snitchen en counter-info sites te sluiten. Teruggaande naar hun operatie 'Rhone' (gericht op het aanvallen van anarchistische kringen in Bristol), hebben ze maar één persoon opgepakt betrokken bij een aanval, en niet iedereen betrokken bij de IAF of één van de vele andere aanvallen uit anarchistische kringen.
Het is duidelijk dat ze het vuur van de rebellie niet hebben weten te onderdrukken, wat in de afgelopen maanden bleek uit de rellen, aanvallen op politiebureaus en het in de fik steken van politieauto's. [*Rumoer: Dit refereert aan de "Kill the Bill" protesten in Bristol in maart 2021.*]

Het is te lang stil gebleven op dit eiland van conformiteit terwijl de buitenwereld weer begint te branden. De as gloeit nog steeds en we voelen de warmte ervan. Meer dan ooit is er een absolute noodzaak tot internationale coördinatie tussen kameraden om de aanval te openen op dit stinkende karkas wat probeert te herrijzen om ons verder op te sluiten. Counter-informatie is een integraal onderdeel van deze internationale coördinatie, om hen die in deze wereld willen handelen voor de vrijheid, instaat te stellen om de signalen van medeplichtigheid in elke taal mogelijk te zien, om de taal van insurrectie en anarchie te spreken. Er moet een nieuwe influx komen in het internationale counter-informatie netwerk om wederom een internationale bedreiging te worden na de repressieve reactie die probeert anarchisten te isoleren van elkaar, niet alleen internationaal maar ook lokaal.
Het 325 collectief zal het pad dat we gekozen hebben blijven bewandelen. Ook nu blijven we doorgaan met ons publicatieproject inclusief een herdruk van '325 #12', een nieuwe uitgebreide versie van 'Dark Nights' en verdere internationale projecten in de toekomst.
Ze zullen ons nooit tot zwijgen brengen en ons nooit stoppen, wij zullen wraak nemen!

Over de website. We weten op dit moment nog niet of deze zal terugkeren, het is voor ons overduidelijk dat als 325 ergens opnieuw online opkomt, de autoriteiten deze wederom onmiddellijk zullen aanvallen. Dit betekend ook dat wij elke toekomstige host het risico van inbeslagname brengen en zowel andere counter-informatie projecten als andere projecten uit de beweging het risico brengen gesloten te worden, zoals gebeurd is in deze recente aanval. Niemand weet waar dit alles ons zal brengen. Wat we wel weten is dat we niet zullen terugdeinzen, geen stap terug zullen doen in de aanwezigheid van onze vijand. Misschien is het een goed idee om terug te keren naar het traditionele geprinte woord, om mensen hun gezicht te zien, om woorden uit te spreken, om samen te komen en plannen. We zeggen niet dat de site nooit meer terug zal keren, ook niet herzien als nieuw project, de tijd zal het leren.

Voor nu gaat onze absolute solidariteit uit naar onze kameraden van Nostate.net & Act For Freedom Now! Alsook naar alle andere counter-info projecten beïnvloed door dit alles.

NIETS IS VOORBIJ, DE STRIJD GAAT DOOR!

325 collective

IK WIL MEER DAN OVERLEVEN
IDEEËN ZIJN BETERE RAADGEVERS DAN ANGST

Corona en de angst voor het onbekende

Toen het begon, had niemand een idee wat corona zou gaan zijn. Het was (en is) eng dat er iets is dat mensen ziek of dood maakt, dat zo willekeurig lijkt toe te slaan en zich zo makkelijk lijkt te verspreiden. Het is onduidelijk wie er besmet gaat worden en hoe erg dat gaat zijn, aangezien het spectrum van symptomen en de mogelijke effecten zo gigantisch groot is. Desalniettemin is er het duidelijke beeld van het ergste, van permanente schade aan gezondheid of de dood, en hoewel dit met heel veel ziektes en omstandigheden in de wereld het geval is, raakt deze bepaalde populaties op een manier die het een grotere impact geeft dan veel andere virussen of oorzaken voor slechte gezondheid.

In een situatie als deze lijkt het vrij logisch zekerheid te willen vinden, iets dat de antwoorden heeft, iemand die weet wat te doen, iets dat je gaat redden. En ondanks dat het algemeen bekend is dat de staat crisissituaties altijd heeft gebruikt om haar macht, repressieve middelen en autoriteit uit te breiden, zagen we in onze omgeving een hoop mensen zich tot een autoriteit wenden in hun zoektocht naar veiligheid en bevestiging, of maar gewoon voor een perspectief hoe om te gaan met de dagelijkse realiteit.

Trouw aan jezelf en je omgeving blijven

Als een anarchist, of in anarchistische ruimtes en kringen, veronderstel ik een diep gewortelde haat en wantrouwen naar de staat. Ik zie hoe ik ondanks dit meedoe in hun wereld. Ik gebruik hun geld, ik gebruik hun gezondheid- en schoolsysteem, hun stroomvoorzieningen, wegen en infrastructuren, etc. Het is misschien idealistisch te zeggen dat ik zo min mogelijk aan hun wereld mee wil doen, maar dat is wel wat ik wil, en in mijn zoektocht naar een vrij(er) leven, lijkt het me een gigantische stap terug de staat nu als oplossing te zien.

In mijn veronderstelde antiautoritaire omgeving was een kritische blik op de staat vrij moeilijk te vinden in de eerste periode van de corona crisis. De maatregelen en regels werden makkelijk geaccepteerd en wanneer er kritiek was van wat mensen, was dit over hoe de staat niet hard genoeg reageerde op de crisis.
De media deed hun spektakel. De maatregelen leken vrij willekeurig. Elk land had hun eigen manier van met de situatie omgaan, claimend de waarheid in pacht te hebben en te weten hoe er mee om te moeten gaan. Aangezien zowel de maatregelen als hun resultaten overal verschilden, is het duidelijk dat niemand de echte waarheid heeft. Er was weinig bekend over het virus en nieuw "bewijs" ontkrachtte oude "feiten". Staten deden wat hun uitkwam, waarschijnlijk tot een bepaalde (kleine) hoogte gebaseerd op in hoeverre zij verwachten de samenleving het best productief te houden, met iedereen op hun positie.

Voor mij zijn drie belangrijke waarden in mijn leven autonomie, solidariteit en zelf nadenken. Deze werden allemaal gekaapt door de staat. Het leven werd beperkt: er werden regels opgelegd over waar en wanneer je naar buiten kon, wie je kon zien, en onder welke voorwaarden. Ze legden een valse solidariteit op, passend in hun retoriek. Ze kwamen met 1:1 vergelijkingen voor dingen die simpelweg niet 1:1 vergelijkbaar zijn. Als jij naar buiten gaat, gaat je oma niet direct dood. En, met hun angstcampagne, probeerden ze gehoorzaamheid af te dwingen en ons te doen stoppen zelf na te blijven denken.

Verantwoordelijkheid en veiligheid

Ik wil niet dat iemand voor mij beslist. Ik kan voor mijn eigen zaken zorgen, en ik doe wat ik doe omdat ik dat wil doen, en daarom heb ik mijn verantwoordelijkheid in mijn leven. Maar ik wil ook niemand ziek maken, want ik wil anderen geen schade toe doen. Ik wil niet dat mijn keuzes negatieve invloed hebben op anderen, op z'n minst over het algemeen.

De huidige crisis - een gezondheidscrisis - is heel persoonlijk. Onze eigen lichamen en die van onze geliefden staan op het spel. Hoewel ze dat voor eeuwen hebben gedaan door oorlogen, exploitatie en andere ellende die met de logica van staat en kapitaal komt, kwam dit gevaar ietwat minder verwacht, vooral aangezien we de wereld om ons heen in ons ultieme en unieke voordeel en voor onze bescherming geconstrueerd hebben, en vrij ver van onze eigen kwetsbaarheid en sterfelijkheid af gegroeid zijn, althans sommige van ons.
Doordat het virus door mensen wordt verspreid, door onze eigen lichamen, zijn de acties van individuen een potentieel risico voor anderen of zichzelf. En voor sommige mensen is dit potentiële risico heel erg om te lopen. Maar is lichamelijke veiligheid in deze crisis het ultieme doel? Is gezondheid de nieuwe "veiligheid" - we accepteren het hebben van geen leven omdat we boven alles bezig zijn gezondheid te behouden. De staat heeft mensen slachtoffers en boosdoeners gemaakt. Daar bovenop werd iedereen een parasiet. Elk contact een besmettingsrisico. Mensen vertegenwoordigen een gevaar, elk contact is een mogelijke aanval op je gezondheid en de enige remedie is jezelf verder vervreemden van ongeintervenieerd sociaal leven.

Toch zou iemand makkelijk kunnen beargumenteren dat een groot deel van de wereldbevolking dagelijks grotere risico's loopt in hun werk- en woonomstandigheden dan dat wij in de afgelopen maanden hebben gedaan in de geprivilegieerde Europese positie. En ondanks de relatief makkelijke middelen om het verspreiden van andere virussen en schadelijke omstandigheden (zoals malaria, honger, dakloosheid) tegen te gaan, accepteren we dat veel mensen hieraan lijden en sterven omdat de oplossingen ongemak en verstoring zouden brengen aan de rijken en machtigen.

Zelfs wanner we aannemen dat de maatregelen opgelegd door de staat een veiligere situatie creëren, denk ik dat er meer in het leven is dat net zo belangrijk, of zelfs belangrijker is dan deze ultieme veiligheid. Mensen worden vermeden voor hun eigen veiligheid. Niet aangeraakt voor hun eigen veiligheid. Zonder autonomie over hun eigen leven, gerechtvaardigd door veiligheid.
Maar wat is die veiligheid? Heb ik me veilig gevoeld onder dit systeem? Is de wereld veilig onder de huidige machtsstructuren? Maken de moralen van de mensen om ons heen ons veiliger? Of gewoon meer gecontroleerd?

Het verlies van echt kunnen praten

Ik heb het gevoel door een net ingesloten te worden in onze sociale cirkels: een net van sociale controle in het omgaan met het virus. Veel mensen zijn op de een of andere manier open communicatie verloren. In plaats van naar oplossingen te zoeken voor onze behoeftes door te praten en luisteren naar de mensen om ons heen, namen veel mensen de maatregelen van de staat over als een (strenge) richtlijn voor ons gedrag. Daarnaast voelen zij ook de behoefte deze aan anderen op te leggen. Ze zetten me onder druk, twijfelen aan me, eisen me …… te doen, niet noodzakelijk wat logisch is voor ons in een bepaalde situatie, maar om aan de arbitraire regels te gehoorzamen.

Is het angst die het onmogelijk maakt met elkaar te praten en tot een directe consensus te komen (met uiteraard de mogelijkheid voor meningsverschillen of conflict) die zowel iedereen betrokken, als ons gezond verstand past? Kunnen we beslissingen maken hoe met deze situatie om te gaan, en gelijktijdig onze eigen wensen en die van andere respecteren, zonder te oordelen of uit te flippen?

Wetenschap en de rellen

Het lijkt alsof de enige analyse die serieus genomen wordt die van wetenschappers is. Om de een of andere reden is wetenschap altijd heel belangrijk voor links en soms anarchisten, maar we moeten ook inzien hoe deze niet altijd neutraal is en heel veel wordt gebruikt door de staat. Wetenschap is niet perse slecht, maar het word wel gebruikt en gedaan met interesse in groot geld en machtspel. Het is belangrijk gezondheid en wetenschap mee te nemen als factoren in onze analyse, maar ze

niet neutraal of een hogere waarheid, hoewel de staat en sociale controle netten dit als zodanig claimen.

Het is ook heel veelzeggend hoe de staat ons vertelt dat het zo belangrijk is naar al deze zo belangrijke wetenschappers te luisteren, maar dit alleen doet wanneer het haar eigen wensen past en niet wanneer het niet goed uitkomt, bijvoorbeeld met klimaat- of sociale studies.

Een groot deel van het media-circus rond de corona- en avondklokdemonstraties en rellen was het beeld van mensen die hun verantwoordelijkheid niet namen in deze gezondheidscrisis, en dat rellen (in een groep) andermans gezondheid op het spel zet.
Het is shockerend dat dit door sommige mensen in onze omgeving herhaald werd, waarbij sommige mensen zelfs de politie-inzet rechtvaardigden terwijl ze de rellen afdeden als haantjesgedrag, onverantwoordelijk zijn en andere mensen in gevaar brengen, de rellers afdoend als corona-gekkies die niet begrijpen hoe serieus deze pandemie is en daarom geen enkel recht hebben hun onvrede te uiten. Veel mensen in onze omgeving hebben het verhaal van de staat over verantwoordelijkheid volledig overgenomen en namen soms zelfs smeris-rollen aan op demonstraties om de protocollen van de staat aan andere demonstranten op te dringen.

Een boel van wat deze “corona-gekkies” zeggen is heel legitiem (over controle, onderdrukking door de staat, etc.) maar zodra er een rechts luchtje aan zit, kunnen linkse en radicale cirkels het alleen maar afwijzen en verdwijnt elk contact met wat er daadwerkelijk om ons heen aan de hand is. Terwijl het absoluut duidelijk is dat ja, extreem rechts aanwezig was in de vorm van nazi’s en Pegida (en de vele dingen daar tussen in) betrokken bij de demonstraties en rellen (en we moeten hen op elk moment en elke plek confronteren en stoppen), is het net zo duidelijk dat zij maar een klein deel van de mensen op straat waren… Op hetzelfde moment dat mensen elke deelname aan demonstraties en rellen weigerden door een klein aantal rechtse elementen, vonden heel veel mensen om ons heen het helemaal geaccepteerd op demonstraties te zijn waar linkse politieke partijen speeches hielden en hun vlaggen zwaaiden. Waarom voelen we ons thuis temidden van partijpolitiek en reformisme, maar overwegen we het niet ons te mengen met zelfgeorganiseerde, autonome mensen die de politie bevechten en autoritaire maatregelen weigeren?

Op naar de volgende ‘crisis’

De mogelijkheid van staten en kapitaal om te kapen en herstructureren, en zelfs crisissen te creëren voor hun eigen belang, is niets nieuws - denk aan de klimaatcrisis, de vluchtelingencrisis, de oliecrisis - en we zouden geen lijst moeten hoeven maken van de manieren waarop de staat, kapitaal en andere vormen van macht (denk aan technologie! aan wetenschap!) deze crisis hebben gemanipuleerd in hun eigen belangen die diep geworteld zijn in de logica van kapitaal en uitbuiting waar wij geen deel van willen uitmaken.

Hoe kunnen we ons voorstellen leven te geven aan de anarchistische ideeën die ons zo dierbaar zijn - ons mooie idee, onze liefde voor vrijheid, ons verlangen naar zelf gedirigeerde, zelf gekozen levens vrij van autoriteit, macht en dwang - helemaal in deze tijden, wanneer de uitbreiding van controle in alle aspecten van ons leven is wat we om ons heen zien?

We kunnen geen plan voorwaarts uitstippelen, tegen dit virus of de volgende ‘crisis’ die ons wacht, zonder te kunnen reflecteren en voorstellen te kunnen doen op onze eigen basis, vanuit onze eigen perspectieven tegen een wereld vol van autoriteit en overheersing. We moeten onderscheid kunnen maken tussen de voorstellen die ons vooruit helpen in onze strijden en die die onze vrijheid en verbeelding van wat mogelijk is beperken, omsluiten en (nog verder) verminderen, die de technologische-nachtmerrie versterken in onze eigen hoofden en harten, onze dagelijkse realiteiten nog niet eens genoemd.

Laten we open en eerlijk in discussie blijven met onszelf en elkaar over hoe we echt willen leven, en hoe we met de huidige omstandigheden om kunnen gaan, vertrouwend op onze eigen ideeën als uitgangspunt. Gezien ze ons zo dierbaar zijn, moeten ze solide genoeg zijn staande te blijven onder een beetje druk.

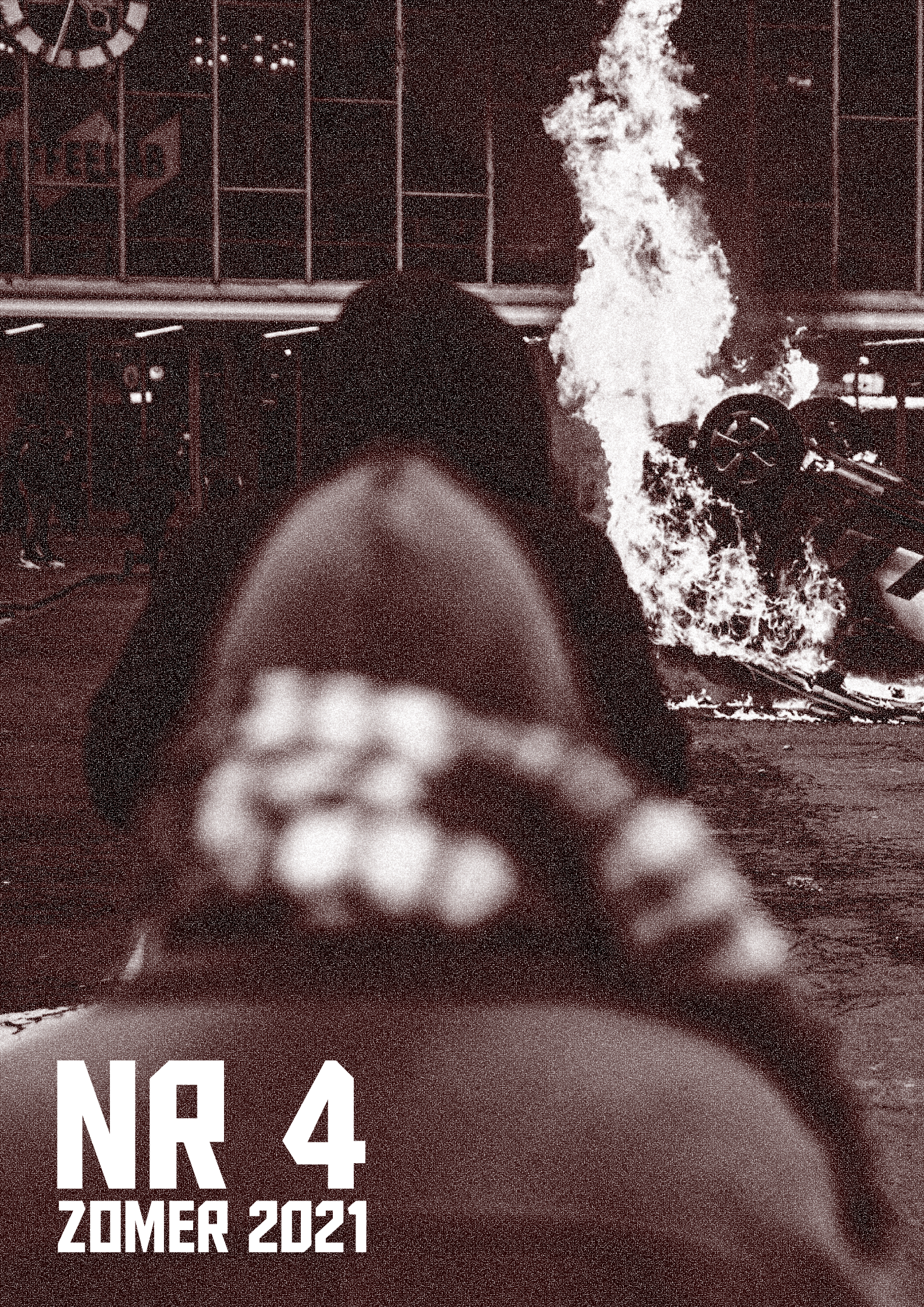

NR 4

ZOMER 2021